CENZURAT

Anul IV. Februarie 1936. No. 2

ŞCOALA BASARABEANĂ

REVISTĂ DE CULTURĂ PEDAGOGICĂ ŞI DE APĂRAREA INTERESELOR INVĂŢĂTOREŞTI

SUMARUL

Vl. Neaga . . . . . Ce scopuri trebue să urmărească o revistă a învăţătorilor.
Const. Roşu . . . . . Psihoza delasării.
I, Isbăşescu . . . . . Românul e stâncă (poezie).
I. Arhip . . . . . Casa învăţătorului.
L. Vidraşcu . . . . . Invăţătorul şi societatea.
N. Olaru . . . . . Opera pedagogică a M. S. Regelui.
I. Cârlan . . . . . Ora de lectură.
M. Curicheru . . . . . Grădina şcolară.
I, Frunte . . . . . Toamna (poezie).
A. Livovschi . . . . . Un predecesor.
D. Diaconescu . . . . . Şcoala practică ţărănească din Chişinău.
Şc. de Aplicaţie „Cultura" . . Lecţie model.

RECENZII:

Cărţi: D-r Ed. Claparède: *Sentimentele de inferioritate la copil* (N. Blagoi). Asoc. Inv. Bălţi: *Conferinţe.* Gr. Dumitrescu—Surpăceanu: *Ramuri de măslin.*

Reviste: Glasul şcolarilor.

Diverse: Bibliografie. Informaţiuni. etc.

BULETINUL ASOCIAŢIEI

Hotărîrile Comitetului Central al Asoc. Gen. Audienţa Comit. Central al Asoc. la d-l Ministru al M. I. P. Act de vindere—cumpărare.

Banca Corpului didactic: Balanţa de verificare.

ŞCOALA BASARABEANA
ORGAN AL ASOCIAŢIEI INVĂŢĂTORILOR DIN JUD. LĂPUŞNA

Ce scopuri trebue să urmărească
o revistă a învăţătorilor.

Atât din scrisorile şi corespondenţa, ce o primim la redacţia revistei, cât şi din discuţiile ce am avut ocazia să le am cu colegi, reesă o vădită divergenţă de păreri şi propuneri, cu privire la caracterul ce trebue să aibă revista noastră.

Dealtfel, împreciziunea aceasta de directive, este proprie nu numai nouă, revistei „Şcoala Basarabeană". Ea constitue un obiect de discuţii interesante şi în ce priveşte revista învăţătorească în genere, care, privită în ansamblu, nici ea nu şi-a format încă şi nu şi-a precizat încă o anumită fizionomie publicistică.

Chestiunea, asupra căruia în special se ciocnesc părerile şi se întind discuţiile, este de a se şti dacă o revistă învăţătorească care, aproape în unanimitatea cazurilor este în acelaş timp şi organul asociaţiei, judeţene, provinciale sau generale, trebue să fie mai mult pedagogică în sensul doctrinar al cuvântului, sau de expunere şi apărare a intereselor profesionale, în accepţia practică, de tribună liberă a unui corp constituit.

Intrebuinţez cuvântul **mai mult,** *deoarece, după cum e şi foarte firesc, o revistă învăţătorească trebue să oglindească în ea şi să canalizeze ambele aceste preocupări: atât acea pedagogică cât şi acea profesională. Şi lucrul acesta este atât de evident, încât aproape că nu are nevoie să mai fie demonstrat.*

Revista învăţătorească în genere, ca şi organul nostru de publicitate în speţă, trebue să fie şi pedagogică, căci capitolul **spiritual,** *pe baza căruia învăţătorul îşi desfăşoară activitatea sa* **profesională** *şi* **umană** *pe ogorul educativ este* **pedagogia,** *cu toate ştinţele ei anexe.*

Deci, cu cât acest capitol de cunoştinţe pedagogice va fi mai bogat cantitativ, mai variat calitativ şi mai bine selecţionat, cu atât şi randamentul muncii noastre profesionale va avea un coeficient mai mare de productivitate pentru noi şi societate.

Pe de altă parte, e tot atât de clar că o revistă învăţăto-

rească trebue, să oglindească, să susțină și să direcționeze și viața noastră profesională propriu zisă, în senzul drepturilor și revindecărilor noastre de corp constituit.

Imperattvul acesta se impune mai ales în vremurile critice și anormale prin care străbatem azi, când, în invălmășala desordonată și haotică a luptei pentru viață și revendicarea intereselor profesionale, a diferitelor categorii de muncitori și salariați publici, de regulă nu simțul dreptății este acela ce determină o justă și echitabilă răsplată a muncii.

Și în această privință, breasla noastră învățătorească, ce se tuberculizează în mod lent dar sigur în clase neîncălzite, fără lumină, cu igrasie, fără aer suficient și numai cu un salariu începător de 1500 lei; breasla aceasta anemiată de foame, neajunsuri necontenite, lipsuri și deficite la minusculul său buget, ce n'ajunge nici pentru o jumătate de lună ca să mănânci doar numai pâine și cu ciai; breasla aceasta care este expusă adeseaori unui tratament moral, asupra căruia nu mai insistăm căci se cunoaște, dar care este de natură a zdrobi pentru totdeauna și ultima licărire de entuziasm și putere de muncă a unui suflet necăjit, dar totuși încă idealist, — în special zic breasla noastră învățătorească, pare a fi, în privința această, mai vitreg tratată și mai prigonită de soartă

Deci lupta se impune; și se pune astăzi mai mult ca oricând, atât în direcția unei mai juste salarizări, cât și pentru a se normaliza odată și odată situația morală și socială a învățătorului, în concertul de imprejurări politice, care îi impiedică astăzi, într'o măsură foarte largă, desăvârșirea lui spirituală și propășirea profesională.

Acestea sunt pe scurt considerentele, și de o parte și de alta, cari pledează pentru ca revista învățătorească în genere, ca și revista noastră, să cuprindă în sine ambele aspecte ale vieții învățătorului: **aspectul pedagogic și aspectul profesional.**

Este vorba acum numai despre proporționalitatea, ce trebue stabilită între aceste două directive, deopotrivă de necesare, precum și despre felul în care ele trebuesc expuse și tratate în cadrul publicistic, spre a putea aduce maximum de folos învățătorimei.

Despre aceasta îmi propun să scriu în numărul viitor.

Vladimir M. Neaga.

Psihoza delăsării.

Efectul ei în viaţa şcolară. Reacţia.

Caracteristic pentru vremurile ce trăim, este conflictul făţiş dintre generaţii pe deoparte şi lupta surdă între numeroasele formaţiuni politice, pe dealta. Astfel generaţia tânără, născută, dar mai ales crescută în anii din preajma războiului, lipsită de atmosfera senină, propice unei desvoltări normale, adăpată în vârsta critică de suflul reformator al prefacerilor post-belice, îşi găseşte zăgăzuit avântul şi însufleţirea idealurilor de care este animată.

Democratismul—rău înţeles—care ia câte odată forme de imitaţie a unui marxism adequat împrejurărilor, a degenerat într'un convenţionalism mincinos. Ultimii ani l-au canalizat într'un sistem. Apologeţii acestui sistem — poate de multe ori bine intenţionaţi—uzează de toate mijloacele pentru atingerea scopului. Un „scop nebulos", pentru atingerea căruia demagogia sfruntată e tot atât de bine venită, ca şi verbul vulgar. E o anomalie, o stare anacronică a vieţii noastre publice. Ea lasă urme evidente asupra instituţiilor colective, cari—ştiut este—prin alcătuirea şi prin activitatea lor, direcţionează mediul social.

Colectivitatea, marea massă românească, recepţionează cu uşurinţă, trăgând concluzii. Acestea duc la o descurajare, la o depresiune, pe cari criza epocală le adânceşte. Ori, *colectivitatea influenţează individul, imprimându-i aspiraţiile şi idealurile mediului ambiant.*

Putem spune—cu aceasta—că asistăm la o oscilare în găsirea unui echilibru, impus de valorile autentice ale specificului nostru românesc. Până atunci, în această epocă de transiţie, mulţimea se complace într'un indiferentism oriental, într'o *delăsare periculoasă,* facilitând lenevia, hedonismul rustic, trivial, predominarea instinctelor. *O psihoză a delăsării şi lipsă de conştiinciozitate ameninţă să caracterizeze această epocă.*

Mediul şcolar — căci despre aceasta voim să vorbim — se resimte de influenţa nefastă a mediului social.

Greutatea nu constă în încercările de înfăptuirea şcoalei noui — organicist-integrală — cât în lupta cu serioasele scăderi ale mediului, care şi-a pus pecetea pe factura viitorului cetăţean, şcolarul nostru. Incercările noastre de a-l ridica cu o treaptă mai sus pe scara umanităţii, se loveşte de neînvinsul stoc de apucături şi imagini, lăsate de mediul său brutal, viciat. Aceasta se observă destul de bine la copiii din clasele III - IV, dar mai ales la cele din cursul complimentar. Aceştia intrând în perioada în care se pecetlueşte personalitatea, când apar interesele etico-sociale, chiar dacă înţelegem toate turburările sufleteşti naturale produse de prefacerile organice, rămân însă manifestări cari nu se încadrează procesului. E epoca în care se vor se vor sădi cunoştinţele ce vor servi de port-altoiu celor din restul vieţii.... Sforţarea noastră însă de a prezinta cunoştinţele sub imperativul *interesului vârstei*, rămâne infractuoasă.

Groaza de şcoală li se citeşte în ochi, în manifestări. Maidanul sau uliţa îi atrag, îi cuceresc. Acestea le sunt izvorul amintirilor de peste zi. Ele îi subjugă. Frequentarea şcolii este pentru atelier şi silţi de obligativitate. Zilele de şcoală se scurg monotone. Prietenia — specifică vârstei — se înfiripă greu, nesinceră, cu scop pur speculativ. Se travestesc în mici şnapani profitori. Insăşi conştiinţa personalităţii proprii se reduce la opera de obilitate.

Conştiinţa lor este în genere subiectivă—dealtfel ca la mulţi din cei ce le formează mediul—lucru care-i face să piardă controlul intern el actelor lor. Nu-i de mirare deci că furtul, minciuna, etc. scapă de sub acest control, dând — oarecum — sens natural acestor manifestări. Emulaţia, obişnuit a se produce ca o întrecere cu semnificaţie nobilă, nu se prea observă, iar în cazuri rari, ia aspectul preocupării de succes şi predominare prin mijloace puţin inteligibile.

Aduc cu ei o întreagă atmosferă, transplantând-o — în parte — la şcoală. O atmosferă de multeori trivială, în care se lasă frâu liber instinctelor josnice. Ceeace nu li-i permis de un regim prohibitiv—şcoala—se va manifesta obscur, deghizat pe cât posibil. Restul formează rezidiul morbid, refulat, direcţionând actele inconştiente de mai târziu. Toate aceste

regretabile constatări se răsfrâng asupra celor mulţi. Copii ai sătenilor, sau ai muncitoarelor de prin mahalale. Pecând copiii cu mame conştiente sunt imuni acestor molipsiri, dincolo, dincontră, observatorul va identifica toate aceste abateri grave, dela normala desvoltare.

Prăpastia dintre copiii bogaţi şi cei săraci se adânceşte. Comuniunea sufletească bazată pe forţele lor psiho-fizice, e înlocuită prin gruparea pe situaţia materială. Mai mult. Cei săraci—şi cari formează subiectul de discuţii în prezentul — au pierdut obişnuinţa jocului.

Jocul—prin definiţie copilăresc—încercat, e fad, superficial. In locul întregii fiinţe care să ia parte la această manifestare, copilul concentrează prefăcătoria, brutalitatea, etc. Dar ce e mai trist, e că mulţi nu se joacă. Petrec recreaţia rezimaţi de gard, zid, spectatori ai celor puţini ce se joacă. Aceştiu din urmă de fapt, formează subiectele cărora li se comunică variatele cunoştinţe în clasă. Restul—repet—spectatori. Lucrări în clasă, acasă, etc., balast peste descurajarea, nepăsarea, nepătrunderea lor. Tatăl sau vecinul care-şi bate soţia, sub imperiul alcoolului, în văzul copiilor; indiferenţa pentru ziua de mâine şi lipsa de hotărîre a maturilor pentru muncă sistematică; cu alte cuvinte, rezultatul incercării de ridicare a săteanului prin metode politicianiste, e tot ce li-i accesibil. Acestea răspund instinctelor, renunţând la efortul intelectual.

Molima, din fericire, este la început şi nu s'a extins. Nu rar vom observa copii cuprinşi de nedumerirea unei desorientări. Aşteaptă ceva, simt că le lipseşte ceva. Sunt şi ei în căutarea unui echilibru. Sunt poate inconştienţi, dar au tresăriri ale unei intuiţii interne, care se transformă într'un semn de întrebare adresat nouă. Să-l punem pe copil să vorbească... Să ne vorbească mereu, iar noi să ne deprindem să-l ascultăm. Il vom înţelege şi-l vom putea ajuta.

Coborîrea învăţătorului în popor ar forma un alt capitol. In şcoală, întronarea muncii serioase va sustrage pe şcolar relelor apucături. Până la deprinderea acestei munci, va trebui creat mediul potrivit pentru manifestaţiile inspiraţiilor instinctuale. Munca în comun pentru intuiţia camara-

dului şi valorificarea mutuală. Aşa vom renaşte spiritul de frăţietate şi respect. Munca în atelier şi în grădina şcolară. Jocurile variate—comune,—serbările şcolare organizate periodic, excursiile şcolare, toate ne vor ajuta în opera sociabilităţii.

Efectele psihozei generale vor fi simţite în viitor. Intervenţia noastră va avea scopul de a localiza în timp aceste efecte. Atmosfera spirituală creiată de această epocă de transiţie, nu va trebui să ne lase impasibili. E mai bine să prevenim—o aparenţă chiar—decât să reacţionăm. Invăţătorul conştient va căuta să se detaşeze de patimile timpului în care trăeşte, pentru a direcţiona pe cei asupra cărora şi-a luat răspunderea.

Const. V. Roşu.

Românul este stâncă.

Acum ca, ca 'ntotdeauna
Românul este stâncă!
Se năruе furtuna
Dar ea rămâne încă.

De stânca românească
S'au spart furtuni cu ură
Şi 'n loc s'o năruiască
Mai tare o făcură.

Aşa vor trece anii.
De-acest român de stâncă
S'ar sfărăma duşmanii.
El, stâncă fi-va încă.

Ilie I. Isbăşescu.

„Casa învăţătorului".

O problemă din cele mai importante pentru învăţătorimea lăpuşneană, o problemă care ani de-arândul ne-a preocupat şi ne-a frământat, capătă azi dreapta deslegare: prin actul de cumpărare încheiat de reprezentanţii legali ai Asociaţiei noastre, învăţătorimea devine proprietara unui imobil în Chişinău, ce va purta numele de „Casa Învăţătorului".

Nu voiu afirma un neadevăr, dacă voiu susţine, că acest act constitue cea mai măreaţă realizare, pe care istoria Asociaţiei noastre judeţene dela întemeierea ei o poate azi cu mândrie înregistra. Experienţa trecutului a dovedit cu prisosinţă că numai vorbele—chiar şi cele mai frumoase şi însufleţite,—dacă nu sunt însoţite de fapte corespunzătoare, nu duc la rezultatul urmărit. Pătrunsă de acest netăgăduit adevăr, învăţătorimea lăpuşneană în adunarea generală din 4/I-935 renunţă la forma dezideratelor şi moţiunilor platonice şi trece la fapte—hotărînd pentru procurarea Căminului, reţinerea din salar a unei cotizaţii lunare de 2% pe timp de 1 an. Hotărîrea a fost repetată în adunarea generală

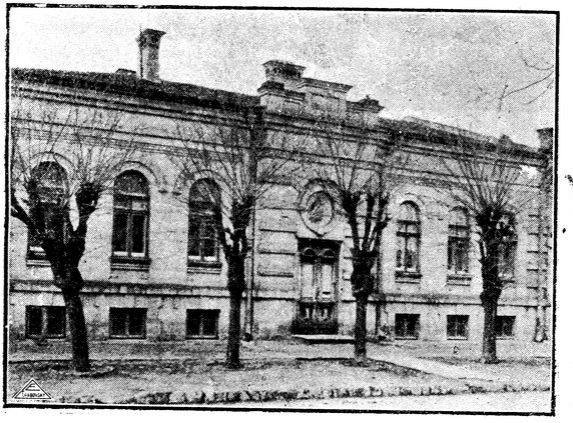

Localul privit din stradă.

extraordinară din 5 Maiu 1935. A fost un act de jertfă şi eroizm şi era firesc ca în acea clipă de încercare a disciplinei şi solidarităţii noastre de breaslă, nu toţi colegii să se afle pe aceiaşi linie de gândire şi acţiune. Au urmat critici, alte păreri, s'au propus alte norme de realizare; întregul plan părea compromis, prăbuşit. Totuşi în cele din urmă conştiinţa profesională şi simţul realităţilor au triumfat: Casa învăţătorului—în prima ei fază—este o realizare.

Ne va fi dat de curând să vedem aici instalate toate aşezămintele noastre economice şi financiare: Banca „S. Haret", Casa de ajutor reciproc, biurourile librăriei „Izbânda"; aici va lua fiinţă o bibliotecă pedagogică, o expoziţie permanentă a şcoalei primare. „Casa învăţătorului" va fi ca supremă răsplată a sacrificiului făcut—lăcaşul de înfrăţire, de încurajare şi de întărire a noastră a tuturora, iar pentru generaţia de mâine va rămânea o pildă vie a învăţătorului „de altă dată"—o pildă demnă de urmat.

Cu aceste gânduri şi sentimente să aşteptăm cu toţii apropiată şi înălţătoarea zi a inaugurării „Casei Învăţătorului".

I. Arhip.

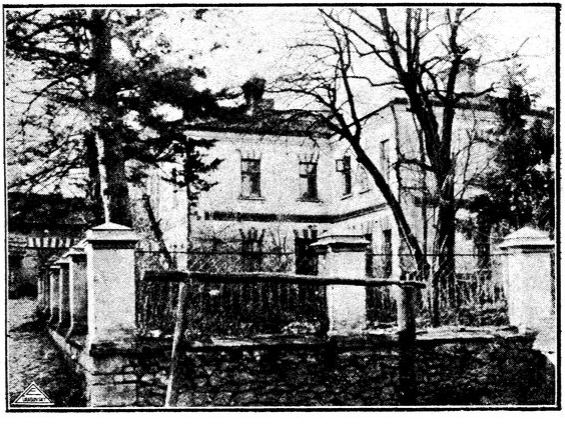

Localul privit din curte.

Invățătorul și societatea.

Poporul nostru, dealtfel ca toate popoarele ce se mai găsesc încă în faza de semicultură. manifestă în mod deosebit și natural o puternică neîncredere față de orice fel de inovație, care zice el „are ceva comun cu necuratul", contribuind astfel mereu la o schimbare a traiului, acelaș dela o generație la alta și cu mare greutate acceptă rezultatele brutale ale faptelor.

Din această cauză, nu rare ori conservatismul satelor și și mai ales scepticismul sătenilor pentru unele informații științifice, precum și sfaturilor „din cărți", lovesc din greu și prea brutal pe „bieții de învățători tineri" mai ales

Deaceia, față de neîncrederea aceasta, învățătorul trebue să se comporte cu cea mai mare dibăcie și finețe în societatea ce-l înconjoară.

Tinerii, în general, sunt expansivi, guralivi, sociabili și prietenoși. Se deosebesc mult de cei în vârstă, care sunt rezervați, cumpăniți, tăcuți și uneori silnici. Ca om, cel dintâi posedă admirabile calități, care fărmează cea mai frumoasă zestre morală, de cari ar fi de dorit să fie dominat în tot cursul existenței sale. Ca învățător însă, situația se schimbă. Toate aceste nobile calități, ca să poată fi de folos, trebuesc anume canalizate.

Sociabilitatea prea mare trebuește evitată. *Omul pe care-l vedem prea des, „de care ne lovim zilnic cu cotul", [1]) cu care vom întreține relații frequente și variate, va fi puțin autoritar, tocmai de ceiace sufere mai mult învățătorul de astăzi. Nu va mai fi o persoană „rară", așa cum trebue să fie un învățător, ci una*

[1]) C. Bouglé: Les idées égalitaires, pag. 121.

de rând, una comună. Şi—lucru constatat—ca să-ţi poţi menţine prestigiul şi autoritatea trebue să apari şi să vorbeşti ceva mai rar. Dela cel care ţi-e prieten nu poţi pretinde respect.

Amiel [1]), un cunoscut literat recomandă: „Învăţătorul să fie un clopot care sună rar, căci cine strigă mult îşi diminniază autoritatea şi cine vorbeşte mult discreditează ideia".

Dispoziţia către glume, hohote şi râs trebue înfrânată. *Râsul e provocat de mai multe ori de un defect, de o ţinută caraghioasă a cuiva, de o greşeală, deci de fapte pentru care învăţătorul trebue să ia o atitudine de înţelegere şi compătimire şi nici de cum să râdă, să facă haz. Învăţătorul trebue să ia atitudini psihice opuse celor specifice glumelor şi râsului. Şi acestea vor fi : seriozitatea, gravitatea şi tăcerea. Tocmai de ceiace are nevoie învăţătorul. Să se ştie, cum că poporul admiră pe omul serios şi reţinut, manifestând crude ironii pentru cei guralivi şi neserioşi. Dealtfel ioţi oamenii celebri s'au distins prin conduite severe. Tot aşa şi învăţătorii celebri. Astfel: un Platon, care n'a râs nici odată, un Pestalozzi, care cu toată dragostea ce-a avea faţă de copii şi popor, pentru oameni avea o fire de urs. Cu un cuvânt, învăţătorul trebue să se distingă în conduita sa de ceilalţi cetăţeni ai satului. Să evite banalizarea atât cu vorbe cât şi'n maniere.*

Infine, răbdarea îndelungă să caracterizeze tinerii învăţători. *E cunoscut faptul, cum adesea bătrînii tăgăduesc competinţa tinerilor în ceiace priveşte pregătirea pentru viaţă. Entuziasmul cu care unii tineri învăţători pornesc la lucru în toate direcţiile, se loveşte de neîncrederea sătenilor, ceiace duce la descurajare, constituind dela început chiar o dificultate mare. Neîncrederea aceasta însă trebue privită ca ceva natural, deoarece o găsim la toate popoarele în faza agricolă. Deci, să nu ia în serios această neîncredere şi să lucreze înainte cu aceiaşi forţă cu care a pornit la drum.*

Leopold Vidraşcu.

---

[1]) Amiel: Principes généraux de pédagogie, pag. 118.

OPERA PEDAGOGICĂ A M. S. REGELUI CAROL AL II-lea.

(Activism şi individualism educativ)

„Gata oricând"!
„Credinţa şi Mnucă pentru Ţară şi Rege".

Schiţăm mai jos câteva rânduri despre opera Augustului nostru Suveran în domeniul Pedagogiei şi Educaţiei.

Ceeace ne îndeamnă a o face este deosebita importanţă a acestei opere pentru prosperitatea şcoalei şi culturei poporului, îndrumarea învăţătorilor în munca lor educativă şi în general, pentru întărirea elementului naţional.

Augustul pedagog a realizat în România trei opere educative de o însemnătate incomensurabilă:

a) Pregătirea premilitară,

b) Cercetăşia şi străjeria sau O. E. T. R. şi

c) Fundaţia Culturală Regală „Principele Carol".

In ceeace priveşte pregătirea premilitară, fiecare este pe deplin lămurit rostul ei, pentru pregătirea viitorului ostaş în care Ţara trebue să se încreadă cu temeiu.

Noi ne vom opri mai mult asupra Cercetăşiei şi Străjeriei din punct de vedere pedagogic.

Cercetăşia şi Străjeria formează în lumea noastră pedagogică un nou curent educativ. Intemeetorul Cercetăşiei mondiale — o ştiu cu toţii — este Lordul Baden Pawel din Anglia. Pentru pedagogia contimporară, Sir Baden Pawel a dat omenirii prin *cercetăşie* o nouă cale pentru înfăptuirea deplină a „mult iscusitei" *şcoalei active şi individualizărei educaţiei.*

Poporului Român însă nimeni nu i-a făcut un mai mare bine, decât M. S. Regele, atunci când ca Principe Moştenitor, a înfiinţat „Marea Legiune a cercetaşilor români", — introducând în viaţa tineretului român o preocupare atât de nobilă şi de frumoasă, dar mai cu seamă, punând în mâna şcoalei şi învăţătorilor o nouă metodă *de educaţie activă* şi *individualizantă.*

Urmează desigur să mă explic:

Cercetăşie înseamnă „guvernarea copiilor prin copii".

Metoda în cercetăşie este, în mod exclusiv, *practică* şi *executivă*, şi se înţelege că, prin aceasta şi *activă*.

Deasemenea nu poate nimeni tăgădui că *Cercetăşia* este cel mai bun mijloc pentru educaţia fizică şi morală, pentru întărirea caracterului şi pentru desvoltarea în sufletul copilului a acelui sentiment de adevărată iubire de Neam şi Patrie.

Studiind Cercetăşia şi aplicând-o parţial am găsit că este un excelent mijloc de autoguvernare a unei clase de copii. (Conducere de sine sau Self governement, cum i se mai spune). La noi, de această chestiune, s'a ocupat D-l Profesor Radu Petre, însă conducerea de sine a clasei, după metodele preconizate de D-sa — nu prinde, pentrucă nu e în *spiritul copilăresc*. (Acest *spirit copilăresc* este criteriul după care se măsoară o metodă de educaţie întotdeauna).

Şi era firesc să placă copiilor mai mult organizarea „pe patrule" de cercetaşi cu o *Lege* şi o *Lozincă* atât de frumoase decât după sistemul organizaţiunilor sociale a oamenilor maturi, cu care copilul n'are nici o legătură. Clocotul energic din ei îi face să le placă mai mult aceste lozince „Gata oricând" şi „Credinţă şi Muncă pentru Ţară şi Rege", decât iluzia unei vieţi îngrădită de obligaţiuni mature ce nici celor mari nu place câteodată.

Nu vedeţi cum, adeseaori, ei se organizează singuri, jucându-se „de-a soldaţii" ? !...

Organizarea şi conducerea excursiilor nu se poate face decât după *cercetăşie*.

Iată dece putem spune că Cercetăşia e un dar Regesc, nepreţuit de scump, făcut şcoalei.

Principiile cercetăşiei sunt admirabile pentru învăţământul teoretic şi practic în şcoală, aducând un randament mai ridicat în educaţie şi în formarea bunelor deprinderi, dar aceasta nu înseamnă să se confunde şcoala cu O. E. T. R. sau „să se facă din cercetăşia a doua şcoală".

M. S. Regele însăşi, în discursul Său la Radio, — cu ocazia inaugurării „orei străjerilor", — a spus : *„Noi nu suntem o şcoală, ci o credinţă, un avânt"*.

Şcoală — Cercetăşie — Străjerie sunt fenomene sociale bine distincte.

Şcoala este leagănul desvoltării copilului. E o instituţie educativă, pe când O. E. T. R. este o formă de viaţă educativă, specifică copilului şi tineretului.

Prin şcoală se dă ţării şi omenirii întregi oameni formaţi după idealul pedagogic, prin O. E. T. R. — se dă copilului ce este al copilului: „Sănătate şi voe bună".

Afară de asta, mai este o deosebire între Străjerie şi Cercetăşie: Străjeria este obligatorie, cercetăşia este voluntară.

In straja Ţării intră toşi tinerii dela 7 până la 18 ani, fără deosebire, pe când în cercetăşie se primesc numai cei *destoinici.*

Străjerul are o sfântă deviză; cercetaşul are o lege şi un legământ, pe care nu-l are străjerul;

Programul străjeresc este minimal şi unic, fără specializări, pe când programul cercetăşesc este maximal cu diferite specialităţi şi are la bază ca program minimal pe cel străjeresc;

Străjerii cuprind marea massă a tineretului, pe când cercetaşii, prin selecţionarea tineretului şi perfecţionarea programului, tind spre *calităţi* [1]).

Cercetăşia fiind socotită ca o complectare a străjeriei „fiecare şcoală şi localitate va avea şi o unitate de cercetaşi, căci numai astfel se va da posibilitatea de clasare şi emulaţie tineretului" [2]).

Ce este şi cum se organizează *Straja Ţării,* ne-o spune regulamentul special al acestei organizaţiuni, precum şi Directivele O. E. T. R.

Dar ce este *Cercetăşia* şi care sunt procedeele de organizare temeinică a acestei frumoase instituţii pentru educaţia tineretului într'o localitate oarecare? Iată o problemă importantă pentru noi învăţătorii ce suntem primii chemaţi a sprijini şi fructifica orice operă de viaţă copilărească şi tinerească cu tendinţi educative!

---

[1]) Maior Sidorovici Teofil — Rolul cercetăşiei în cadrul oficiului de educaţie a tineretului român. — Rev. *Cercetaşul* No. 6 | 935—pag. 3, Bucureşti.

[2]) Idem.

De aceea ne propunem ca, în mod sumar, să arătăm, spre o mai complectă înţelegere şi realizare a operei Cercetaşilor din România, ce este Cercetăşia şi cum se constitue o *Cohortă* de cercetaşi.

— „Cercetăşia este o instituţie particulară încurajată de Stat, care se adresează tineretului între 7—21 ani. Ea nu este o şcoală. Ea este o instituţie, care vine să complecteze opera şcoalei. Cercetăşia bine îndrumată înseamnă viaţă în aer liber, în mijlocul naturei, unde copiii pot pipăi, ceeace învaţă în şcoală şi unde li se dă posibilitatea ca prin jocuri şi diferite exerciţii practice să-şi desvolte în mod natural calităţile lor. Ea vine să contribue la armonizarea educaţiei naţionale, morale, fizice şi intelectuale a tineretului, pregătindu-l mai bine pentru viaţă prin îndrumări practice. Cercetăşia are de scop, să desvolte însuşiri individuale ca vigoare, îndemânare fizică, iniţiativă, curaj, demnitate şi onoare, precum şi însuşiri sociale şi umanitare ca solidaritate, patriotism şi altruism" [1]).

Pentru ca să putem constitui *o unitate* (cohortă, centurie grupă) de cercetaşi, trebue să soluţionăm, mai întâiu, trei probleme de o importanţă deosebită:

Găsirea sau formarea comandamentului, formarea *şefilor de patrulă*, formarea patrulelor şi chestiuni de administraţie şi băneşti de importanţă secundară [2]).

Comandantul unei cohorte de cercetaşi trebue să fie prin chemarea lui un educator bine format, să-i placă cercetăşia şi să fie o personalitate, care să-l facă a fi mereu un exemplu viu de îndeplinirea celor 12 virtuţi cercetăşeşti în faţa cercetaşilor, pe cari-i conduce [3]).

Comandantul îşi pregăteşte, în primul rând, şefi de patrulă, instituindu-i şi formându-i ca buni conducători de

---

[1]) Căpitan Ioan D. Dimăncescu. — Educaţia fizică în cadrul Cercetăşiei — Rev. Cercetaşul No. 52-53 | 934, pag. 9, Bucureşti.

[2]) Prof. Liviu Sirca. — Cum se constitue o cohortă de cercetaşi. Rev. Cercetaşul No. 5 | 935, pag. 2.

[3]) Prof. Liviu Sirca. — Personalitatea Comandantului. Rev. Cercetaşul No 52-53 | 934, pag 3, 4, 5.

patrulă. Această pregătire durează mai multe luni, după care pe cei mai destoinici îi investeşte ca şefi de patrulă, iar pe ceilalţi, ca şefi de echipă [1]). Această pregătire se face în „şcoala şefilor de patrulă", bazată pe două principii;

a) „O bună parte din istrucţia şi educaţia, ce şi-o însuşesc elevii, se datoreşte înfluenţei dela elev la elev. Atât cunoştinţele, cât şi deprinderile se răspândesc cu mai mult erect dela suflet tineresc, decât dela adult la *tânăr*".

b) „A şti şi a iniţia pe alţii în ceeace ştii, sunt două lucruri cu totul distincte. Arta de-a învăţa pe alţi şi a-i conduce trebue însuşită şi aici intervine şcoala şefilor de patrulă".

Odată cu învestirea şefilor de patrulă, li se dă şi cercetaşii ce au de condus şi instruit. Deci patrulele de cercetaşi se organizează după ce avem şefi pregătiţi.

Pentru „perfecţionarea lor din punct de vedere technic şi educativ, care se continuă şi după ce au început a funcţiona la patrulele lor", se organizează „patrula de studiu", care este o patrulă formată din şefii de patrulă, iar şeful ei este un comandant [2]).

Celula de baza în cercetăşie este deci *„patrula"*, după cum în Straja Ţării este *„cuibul"* cu un efectiv de străjeri [3]).

Badea Pawel a afirmat odată această frumoasă dorinţă: „Dacă mi-ar fi permis astăzi să aleg un loc în mişcarea cercetăşească, aş alege pe acela de şef de patrulă". In fine, „comandanţii au un rol dieect: *educaţia*, iar şefii de patrulă: *instrucţia*. In mod indirect însă colaborează şi şefii de patrulă la opera de educaţie, iar comandanţii la cea de instrucţie" [4]).

Intr'un cuvânt, „Şcoala cercetăşiei este viaţă. Este viaţa spontană a copilului (nu a elevului); viaţa curată a tineretii este viaţa plină de dor de cunoaştere şi de lucru de folos...

---

[1]) Prof. Liviu Sirca. — Şcoala şefilor de patrulă. Rev. Cercetaşul No. 6 | 935, pag. 8.

[2]) Prof. L.viu Sircă — Patrula de studiu — Cercetaşul No. 7—8—9/935 pag. 28—29.

[3]) Idem Sistemul patrultlor — Cercetaşul No. 10/935, pag. 8—9—10—11—12.

[4]) Idem Rolul şefului de patrulă şi al Comandanţilor în formarea cercetăşiei — Cercetaşul No. 2—3/933, pag. 3—4.

Omul social, omul multilateral, omul progresului, omul *disciplinei conştiente* şi omul de caracter sub toate aspectele lui; acesta este idealul cercetăşiei" [1]).

Ne-am oprit mai mult asupra Cercetăşiei—ea fiind împreună cu străjeria o excelentă metodă de educaţie şi de individualizare a învăţământului şi un mijloc foarte bun de conducere de sine a clase, mai ales în activitatea practică. Totodată ea formează o organizaţie *„de elită"* în cadrul O. E. F. R.

După un an dela înviinţarea Străjei Ţării, M. S. Regele cu ocazia „orei străjerilor" la radio — a afirmat cu satisţie şi modestie:

„Funcţionăm de un an de zile. Rezultatele se văd. Şcolile pe lângă care sunt unităţi de străjeri, au făcut progrese vădite, e mai multă voe bună, mai mult spor la învăţătară şi, ceeace e de căpitenie, mai multă disciplină".

Iar noi, cărora prin menirea noastră ni-i dat să iubim copilăria şi tinereţea şi s'o facem mai *viabilă* şi *mai virtuoasă* să ascultăm *ecoul* vremurilor de mărire ce va să vină.

Un suflet nou răsuflă azi în toată ţara. Acum mai mult de cât oricând trebue să ne înţelegem misiunea, să intrăm în rândurile O. E. T. R. şi să facem în tot cuprinsul Ţării operă vie de educaţie, înfiinţând şi condueând unităţi de cercetaşi şi străjeri împreună cu toţi cei ce doresc binele poporului [2]).

In şcoalele şi clasele noastre *forma de viaţă educativă* să fie cea cercetăşească, căci numai aşa vom binemerita toată încrederda şi toată dragostea neprihănită a *Celui* ce ne iubeşte cu adevărat.

Numai atunci vom realiza ceeace M. S. Regele doreşte „ca fiecare târăr să simtă că face parte din ace a comunitate mare, care este naţiunea şi pentru care trebue să vibreze tot sufletul lui".

Sănătate!...

Nicolae Olaru

---

[1]) Insp. Prof. At Popa—*Cercetăşia*—Cercetaşul No. 50—51/934, pag. 36.

[2]) Pentru cei ce doresc a se iniţia în conducerea şi techuicia cercetăşească recomandăm cărţile apărute în *Biblioteca Puiului de Şoim*, a *Cercetaşului* şi a *Comandantului* la Cluj, de D-l Prof A. S. Goia, str. *Băii*.

Ora de lectură.

Duhul concepţiei materialiste despre lume şi viaţă care mai stăpâneşte încă şi astăzi întreaga omenire, a sugrumat din sufletele oamenilor tot ceeace-i face să se numească oameni. Astfel: cinstea, onoarea, sinceritatea, iubirea, dragostea, adevărul, sunt flori ofilite la dragostea superficialităţii, excesului, lipsei elementului pudic, lipsei unui ideal, etc., care le-au luat locul şi pe care le întâlnim la tot pasul. O refacere fundamentală se impune. Această refacere va trebui să înceapă cu generaţia tânără, chiar cu copiii. In consecinţă, copiii fiind însăşi materialul de lucru al şcoalei. în primul rând ei deci, se impune să înceapă această refacere. Toţi acei cari sunt sufletul şcoalii şi văd în tinerime însăşi viitorul naţiunii, trebue să se sesizeze de acest lucru mai devreme. Aceştia în primul rând, suntem tot noi învăţătorii. Deaceea va trebui să ne gândim mai puţin la memorarea noţiunilor de gramatică, şt. fizico-naturale, etc. şi să ne gândim serios la formarea deprinderilor bune care să devină pentru generaţia tânără, norme de conducere în viaţă. Cele trei lucruri principale cu care trebue să rămână un absolvent al şcoalei primare, socotitul, scrisul şi cetitul, vor trebui cultivate cu cât mai mare interes. Va uita un absolvent al şc. primare, gramatica, istoria, etc. dar a uita aceste trei lucruri nu-i este iertat nici lui, nici şcoalei pe care a absolvit-o. Cetitul, în special trebue cultivat până la a fi o necesitate pentru copil şi pentru adultul care a urmat câţiva ani şcoala primară.

După terminarea şcoalei primare absolvenţii (nu mai zic de cei cu 2-3 clase) cetise foarte rău şi n'au deloc atracţie spre cetit. Aceasta este desigur o lacună mare a şcoalei primare, făcându-ne să ne întrebăm: Cum se explică faptul că absolventul şcoalei primare, priveşte cu silă şi dispreţ cartea? Natural, pentru că nu i s'a cultivat interesul pentru carte, pentrucă nu i s'a format deprinderea de a ceti; n'a fost el deprins că a ceti trebue să fie o necesitate ca şi acea de a mânca.

Despre desvoltarea gustului de cetit la şcolari, cât şi păstrarea acestui gust şi peste vrâsta când copilul nu mai este chemat la şcoală, adică formarea deprinderei de a ceti cât şi o cetire frumoasă (accent, intonaţie, punctuaţie, expresie) s'a vorbit mult, aşa cum de obiceiu se vorbeşte la noi în jurul oricărei probleme, fără însă a ne ocupa mai serios practic.

Ca mijloace s'au preconizat: înfiinţarea de biblioteci pe lângă fiecare şcoală (sau chiar pe lângă fiecare clasă), şezători de seară, mai ales în zilele de sărbători, premii în cărţi, sărbătoarea cărţii, cărţi date copiilor spre lectură acasă, această chestiune bine tratată în No. 16 Noembrie 1935 de un coleg o cred greu de realizat la ţară unde felul cum petrece copilul serile lungi de iarnă (nu mai zic de zi, când este tot timpul ocupat cu treburile gospodăriei şi cu învăţarea lecţiilor zilnic), îi este imposibil să citească. Am vizitat, inadins mulţime de familii şi-am constatat că nu sunt în stare să-şi înveţe nici lecţiile pe a doua zi, necum să mai facă şi lectură particulară. Părinţii petrec mai mult în beţii şi la lumina unei lămpi la care numai a ceti nu se poate. Nu zic, sunt şi excepţii fericite dar sunt foarte rare. In fine, s'a mai preconizat introducerea în orarul săptămânal a unei ore de lectură, lucru ce-l cred foarte propice. In acest senz chiar Ministerul Instrucţiunii Publice cu ord. No. 163307 | 931, hotărâse ca o oră de gramatică dela clasele II, III, IV să fie înlocuite săptămânal obligatoriu cu lecţii şi povestiri din literatura copilului. Nu ştiu ce s'a mai făcut cu acest ordin, se mai aplică şi acum sau nu; eu însă, deşi pe atunci eram încă elev, acum îl menţin în orar şi-l voiu menţine cu orice risc, întrucât îl cred foarte nimerit.

In adevăr, copiii nici mai mult ascultă poveştile spusei sau cetite de alţii. Aceasta pare a fi o cerinţă lăuntrică a copilului. Ei ascultă cu mare plăcere în clasă o poveste cetită de învăţător sau altcineva. Altfel înţelege când ascultă şi altfel va pricepe dac'ar ceti singur. In clasă se pot face şi unele explicări (expresii, cuvinte) pe cât timp dac'ar ceti singur n'ar fi în măsură să le înţeleagă bine făcându-l să-i displacă aşa cum ne displace şi nouă când cetim ceva şi nu înţelegem. După ce însă el este în stare să cetească singur

şi după ce a prins plăcere de cetit atunci singur va simţi nevoia să cetească fiindcă nu se va mulţumi cu ce-i citesc alţii. Deaceea, cred nimerit de a se întroduce în orarul săptămânal această oră de lectură, care ne-ar aduce următoarele foloase :

1. Desvoltă gustul de cetit şi dragostea de carte care odată întrată în sufletul lui va rămâne pururea, şimţind-o ca ceva fără de care nu va putea trăi, fiindcă aşa el are o groază faţă de cărţile lui de studii pe care e pus să înveţe cu sila.

2. Prin faptul că formează gustul de cetit această oră de lectură devine ancora de atragere şi pentru celelalte obiecte de învăţământ dând posibilitatea chiar de a le aprofunda.

3. Copilul deprins în această oră cu cetitul când va ajunge gospodar va privi ca ceva necesar cetirea unui ziar sau a unei reviste fiind astfel şi el mai înţelegător şi mai cunoscător a problemelor ce frământă omenirea, nu aşa cum e acum când chiar de primeşte vr'un ziar se uită la el cu indiferenţă pentrucă n'are desvoltat în el dorul de a ceti şi de a şti.

4. Aduce un mare aport la formarea educaţiei şi experienţei. (Faptele şi întâmplările cetite se vor comenta cu copiii trăgând învăţăturile. Bine înţeles că aceste comentări nu se vor face niciodată forţat ci liber şi numai ce e cu totul necesar altfel vom face să displacă). In această privinţă D-na Izabela Sadoveanu zice ; „Să nu uite nici dascălii, nici părinţii că un copil îşi capătă experienţa vieţii şi educaţia pe trei căi ; instrucţia verbală, observaţia personală şi lectura. Din aceste trei, nu ştiu dacă nu putem socoti lectura ca aceea care îngădue copilului să capete numărul cel mai mare de cunoştinţe pe calea cea mai scurtă.

5. Constitue şi un excelent mijloc de recreaţie. Despre acest lucru aceiaş D-nă de mai sus scrie ... „ca mijloc de recreaţie, lectura nu poate să-şi găsească perechea pe nici un teren".

6. Prin această oră de lectură vom deprinde pe copil să cetească cu plăcere din cea mai fragedă vrâstă (chiar din clasa I) înainte de a putea el singur ceti acasă. Atunci când el va fi în stare să cetească acasă, va avea atracţie pentru cetit şi el singur va cere şi-şi va alege cărţi după gustul lui.

(Vom fi precauţi să nu-i cadă în mână cărţi ce l-ar putea influenţa în rău).

7. Constitue un mijloc eficace de a stabili o legătură de încredere şi atracţie între copil şi învăţător. O poveste, o glumă, o ghicitoare în ora de lectură, cucereşte şi pe copiii cei mai indiferenţi,

8. Cultivăm la copiii veselia, prietenia, dragostea de şcoală şi viaţă.

9. Mai constitue şi un isvor de cunoştinţe în toate domeniile, fiindcă un copil care a căpătat deprinderea de a ceti va ceti, peste vrâsta şcoalei nu numai cărţi de poveşti distractive ci şi cărţi de ştiinţă, gospodărie, agricultură, etc.

10. In sfârşit, în materie de educaţie desvoltă simţirea, imaginaţia, moralitatea, iubirea de ţară, de semeni, etc.

Dar pentrucă nu orice carte la întâmplare este bună de cetit în această oră de lectură şi chiar când va veni vremea să le dăm copiilor acasă, e necesar să ne întrebăm : Ce trebue să cetim? Insăşi ord. M. I. P. pomenit mai sus spunea că programul acestui, ceas de şezătoare, cum a mai fost botezat va consta în diferite cetiri de povestiri, poveşti, ghicitori, jocuri mintale, experienţe, lucrări distractive, etc.

Pentru a şti bine ce anume lecturi ar plăcea copiilor la fiecare vrâstă, ar trebui să cercetăm cu deamănuntul interesul de lectură la copii, dar cum spaţiul nu ne permite, ne mărginim a spune că totdeaua se va începe cu basme fantastice distractive (ca ale lui Ispirescu) şi cu povestiri hazlii din viaţa personagiilor comice (Păcală, Tăndală, Ţăndărică, Urechiuşă Sbârlită, etc. apoi mituri, legende, etc.) Vom ceti tot ce e popular şi ce e specific poporului nostru, pentrucă mai greu vom reuşi cu traduceri care au un fond strein de sufletul copiilor.

Cu aceste observaţii încheiu îndemnând pe colegi să încerce a aplica cele de mai sus, pentrucă numai convingându-ne de aceste adevăruri şi căutând pe orice cale a forma în copiii noştri deprinderea de a ceti, vom avea fericita bucurie de a nu ne mai plânge că absolvenţii noştri după ce le-am dat certificat de absolvire, au uitat de şcoală şi de carte sau dacă n'uu uitat îşi amintesc despre ele ca despre ele ca despre ceva urât din viaţa lor... Inv. **I. Gh. Cârlan.**

Grădina şcolară.

O problemă imperioasă şi de o însemnătate capitală ca mijloc de educaţie în şcoala primară, este—grădina şcolară—de care cu toată însemnătatea, se vorbeşte prea puţin.

Grădina şcolară este chemată să folosească ca mijloc pentru predarea şt. naturale, geometriei, aritmeticei. desemnului etc., şi prin ajutorul ei să se facă educaţia sentimentului, voinţii şi să desvolte spiritul de observaţie, făcând posibilă cunoaşterea intuitivă a naturei în mijlocul naturei.

Cu toate că nu este o instituţie nouă, totuşi la noi nu se ocupă nimeni serios pentru creearea ei.

A fost cerută de Comenius, Rousseau, Filantropişti, Pestalozzi, Froebel, etc., însă toţi aceştia au avut încercări izolate,

Abia în a doua jumătate a sec. al XIX-lea se naşte o mişcare mai serioasă în această direcţie; începând Austria, Elveţia, Belgia, Suedia, Germania, Anglia etc. cărora le urmează America.

In Statele-Unite se dă o mare însemnătate grădinilor şcolare; în oraşele Philadelphia şi Boston, lucrează un număr foarte mare de copii. Zelul şi interesul acestor copii în tendinţa de a reuşi cât mai bine în micile lor încercări, sunt stimulate de învăţători, cari vizitează din când în când grădinele elevilor lui, şi, expoziţiile ce se fac cu recolta în timpul culesului.

Se fac mai mari când e posibil ca să fie comune la mai multe şcoli, însă acestea după cum ar fi natural, vor fi situate la o oarecare depărtare de şcoală; şi atunci sunt preferabile grădinile mici, însă pe cât posibil mai aproape de şcoală şi dacă-i posibil chiar alăturat.

O grădină şcolară trebue să cuprindă: a) material de intuiţie pentru predat plantele, iar în legătură cu ele, instrumentele necesare pentru oarecari observaţiuni meteorologice, ca termometrul, barometrul, etc. şi b) animale de a căror stare bună, vor îngriji elevii; stupi cu albini şi un aquarium.

Ar fi trebuit şi cu atât mai mult azi, să se dea o importanţă mai mare acestei probleme pedagogice, fiindcă după cum am spus, are o importanţă indiscutabilă, şi care ar aduce roade mult satisfăcătoare făcând învăţământul—practic—nu numai teoretic cum se predă în şcoalele noastre, căci oricare ar fi puterea de muncă a învăţătorilor şi alte mijloace de care ar putea să dispună, nu vor da niciodată rezultale ce s'ar culege în mijlocul unei asemenea grădini—în mijlocul naturei—la care ne-a chemat Rousseau.

Nici odată nu vom reuşi să desvoltăm după cum tindem prin alte mijloace, mai satisfăcător, sentimentul, voinţa şi spiritul de observaţie, decât punând pe copil să cerceteze, să-şi facă o parcelă în care va semăna, pe care o va îngriji şi care-i va da—speranţa—într'un rezultat bun al muncei, aşteptarea cu roadele şi la urmă—satisfacţia - de a fi reuşit.—surpriza—ce produce în sufletul omului rezultatele neaşteptate, la care se adaogă—mândria copilului—pentru rezultatul obţinut şi tendinţa celor cu rezultate mai slabe de a-l ajunge.

Aici, în mijlocul naturei frumoase, se vor forma sentimentele estetice, sentimentele morale muncind în comun ajutându-se reciproc, precum şi interesul social.

Executarea lucrărilor desvoltă voinţa şi pe altă parte ajută mult la educaţia—imaginelor kinestetice,—adică la formarea caracterului. Se stabileşte o legătură strânsă între elementele ce compun actul voinţei: „idee", „sentiment" şi „fapt", prin faptul că elevul ce lucrează o porţiune de pământ, trebue să-şi facă o idee; cum trebue să lucreze, ce trebue să facă, care mişcări şi 'n consecinţă va trece la fapte, totodată îşi va da seama de ce se poate şi ce nu se poate adică de „voinţa" şi „putinţa", după cum zice G. G. Antonescu în „Probl. Ped. mod.".

O grădină şcolară trebue să fie împărţită în trei părţi: una cu pomi, alta cu flori şi a treia cu legume şi zarzavaturi. In grădina de pomi se vor planta pomii cei mai răspândiţi şi o pepinieră care se face cu elevii. In grădina de legume se vor semăna de către copii straturi de zarzavaturi şi legume. Dacă locul permite, e bine să fie un lac cu peşte, animale şi o mică pădure, albine, păsări etc. şi acolo unde gră-

dina permite, fiecare elev va avea stratul lui, pe care să-l lucreze.

In scurt cam acesta ar fi principial, planul şi rezultatele unei grădini şcolare, ce ar da roade frumoase şi totodată ar ridica prestigiul şcoalei salvând-o din oarba teorie, croindu-i un drum practic. Ce bogăţie de exemple practice ar semăna şcoala în masa cea mare, multă, a ţărănimei nostru încăpăţânat, care până nu vede, nu face?! O grădină de pomi îngrijită, cum se îngrijeşte, cum se plantează... dar toate acestea sunt lucruri ce nu vor fi niciodată ajunse prin ajutorul celor „de sus„ ci cu singura muncă a învăţătorului.

Unde grădinile şcolare ar fi mai mari, ar fi nişte minunate grădini publici pentru săteni, care atraşi de frumuseţe, s'ar lăsa de cârciuma otrăvitoare.

Dar cine se îngrijeşte să înzestreze şcoalele cu asemenea mijloace de propagandă şi cultură?... şi doar nu trebue mult... o bucată pământ lângă şcoală, unde nu-i, sau în mijlocul satului...

Mih. Curicheru.

Toamna.

Cu aripile-i de ceară—frunze moarte—
A vrut să sboare Toamna peste deal;
Dar a păţit ca fiul lui Dedal
Şi a rămas... cu gândul doar, departe.

La fel, spre Sud, mândria vrând să-şi poarte,
Un stol de ciori — drapel sacerdotal —
Lovitu-s'a de cerul greu — un mal
De p'umb căzut pe zările deşarte. —

Chiar norii, ne-având pe und' să treacă
Sunt gânditori şi plâng... şi nu mai pleacă.
O, dac'ar fi acum un pic de soare!

Ar fi atât de dulce, ca şi mustul
Ce fierbe'n vase; însă fac prinsoare,
Că Toamna vrea 'nadins să-şi facă gustul.

I. B. Frunte.
inv. Horăşti—Lăpuşna.

Cronică.

Un predecesor.

Astăzi, când în sufletul tuturor dintre noi domneşte neastâmpărul, când goana după necunoscut, pune tot mai multă stăpânire pe minţile tinerilor, când în fiecare dintre noi, dorul de a se ridica în posturi cât mai înalte, îşi face loc tot mai mult; pe aripele repezi ale scrisului, ne vine vestea că, în satul Beceru, depe valea Slănicului, s'a desfăşurat o solemnitate neobicinuită până acum, în singurătatea şi liniştea satelor noastre. S'a desvelit monumentul unui dascăl, care treizeci şi cinci de ani, a stat neclintit, ca învăţător în satul său natal, refuzând să-l părăsească, deşi i s'au oferit posturi mai înalte, de către acei care aveau nevoie de voinţa lui dârză.

Să nu se creadă însă că, satul său era unul dintre cele mai frumoase ale Moldovei, nu! Treizeci de case, sărăcăcioase îl formau, Speranţa, pentru zile mai fericite de mult dispăruse din sufletul amărât al sătenilor, iar aceia în folosul şcoalei, nici nu se născuse. Pentru fericirea acestui sat şi-a închinat tânărul învăţător I. Constantinescu, toată energia anilor săi tineri pentru ca atunci când, vremurile au început să-i încreţească fruntea şi să-i încărunţească tâmplele sale obosite, să i se poată vedea ,destul de bine roadele muncei sale neobosite.

Ridicarea sătenilor săi din sărăcie, prin cooperativă, bancă populară, grădină de pomi, stupărie, gândaci de mătasă şi mai presus de toate, alegerea elementelor destoinice, care ocupă azi treptele cele mai înalte în conducerea destinelor acestei ţări, iată la ce rezultate nepreţuite a ajuns apostolul Constantinescu.

Dacă în viaţă n'a fost răsplătit în deajuns, pentru fapt le sale măreţe; ţărâna mormântului său uitat, trebuie să fi tresărit în ziua când, foştii săi elevi, azi generali, comandori, colonei, maiori, profesori, avocaţi, preoţi etc. i-au ridicat un monument în faţa şcoalei, atât de îndrăgită de ele şi s'au

întrunit în satul lor, spre a-l sărbători pe acel care i-a călăuzit atât de norocos spre drumul gloriei şi al luminei...

Toate acestea, despre învăţătorul Constantinescu, m'au tulburat mult.

In tăcerea care mă înconjura, gândurile îmi sburau, departe, în trecutul mort, pentru totdeauna...

Ce facem, sau ce am făcut noi din toate câte le-a făcut el ?

Azi, tânărul dascăl, deabea eşit de pe băncile şcoalei e şi prins în vâltoarea numirelor peste numiri, cari-l poartă prin zeci de sate, epuizându-i forţele, distrugându-i visurile şi sădindu-i în suflet neastâmpărul care-l face să nu se mai poată ataşa de un singur mediu. La acestea adăogându-se şi setea de a ajunge în posturi mai înalte, ce i le oferă politicianismul; satele noastre vor mai continua a trăi în întuneric şi sărăcie.

Aşa stând lucrurile, se impune să ne legăm mai strâns de satele ce ni le-am ales. Să nu uităm că, frumoasă noastră copilărie, e legată, nu de palate, ci de streşeni de pae, turme pe văi şi doine 'namurg...

In mijlocul acestui mediu şi pentru ridicarea lui, să întâlnim mereu, cu aceaşi dragoste, primăverile înflorite, ca şi toamnele pustii...

Livovschi Anatolie
Inv. Fârlădani — Lăpuşna

FUNDAŢIA CULTURALĂ REGALĂ PRINCIPELE CAROL

CĂMINUL JUDEŢEAN LĂPUŞNA — CHIŞINĂU

Şcoala practică ţărănească din Chişinău

In toată Transilvania şi Bucovina s'au deschis şcoli practice ţărăneşti şi dacă pe acolo aduc foloase bune, în Basarabia noastă este şi mai mare nevoie de asemenea şcoli şi folosul lor va fi mult mai mare.

Fundaţia Culturală Regală Lăpuşna cu Şcoala de Contabilitate şi Educaţie Cooperatistă Agricolă din Chişinău au

deschis la 2 Februarie 1936 o şcoala practica ţărănească cu 40 de gospodari ştiutori de carte, recomandaţi de Căminele Culturale din judeţ, ce vor fi întreţinuţi cu totul gratuit trei săptămâni cât vor dura aceste cursuri.

Scopul cursurilor este de a forma gospodari luminaţi prin căpătarea de cunoştinţe speciale practiee în toate ramurile agricole şi înţelegere mijloacelor de valorificare a produselor

2. De a forma propagatori în vederea răspândirii ideilor călăuzitoare ale acestei iniţiative şi

3. De a forma corespondenţi ai instituţiilor ocrotitoare şi organizătoare.

Mijloacele. Intrucât cursurile vor funcţiona cu internat şi întreţinerea elevilor va gratuita. Pentru buna funcţionare şi regulatul mers al lor. Instituţiile organizatoare vor contribui astfel:

a) Şcoala de Contabilitate şi Educaţie Cooperatistă Agricolă cu local, mobilier. trusou, vesele şi vase de bucătărie material didactic ferma parte din Personal didactic, administrativ şi de serviciu, precum şi personalul de conducere,

b) Căminul Judeţean Lăpuşna al Fundaţiei Culturale Regale Principele Carol cu o subvenţie în numerar care să acopere toate cheltuelile de personal didactic, aeministrativ şi de serviciu, de hrana elevilor, de iluminat încălzit şi apa şi de celelalte materiale ce vor necesita înfiinţarea, organizarea şi funcţionarea cursurilor.

Obiectele de studiu ce se vor preda sunt următoarele: agricultura cu ramurile ei cu ore de practica, industrializare şi valorificaree produselor agricole, contabilitate şi cooperaţie silvicultura, îngrijirea păsărilor şi a animalelor domestice, higiena, medicina veterinară, câteva materii de cultură generală şi lemnăria.

Practica agricolă se va face la ferma şcolii de Contabilitate şi Educaţie Cooperatistă Agricolă din Chişinău precum şi la alte instituţii.

Preşedintele Căminului Judeţean Lăpuşna
Farmacist, **Diaconescu**

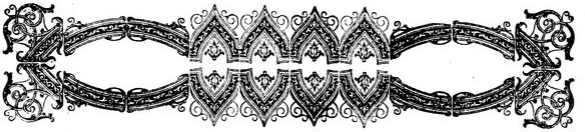

Şcoala primară de aplicaţie
„CULTURA"
de pe lângă şc. normală
de învăţători
CHIŞINĂU
Clasa II-a

8 Februarie 1936

Propunător:
Inv. cl. II-a

Lecţie model.

Obiectul: Memorizarea.

Subiectul: Lecţ. recap.: Dreptatea.
Lecţ. progr.: Păianjenul şi musca.

Material didactic: imaginea din carte.

A, Lecţia recapitulativă.

Ce poezie am avut pe astăzi? Să o spună frumos Nely! Mai departe Mircea! Să o spună şi Boris. De ce este vorba în această poezie? Cum s'a purtat lupul? Dar vulpea? Cine a avut dreptate? A fost dreaptă pedeapsa dată lupului?

B. Lecţia progresivă.

PREGATIRE: Copii unde s'a petrecut povestea lupului şi a vulpei? In pădure. Aceasta după cum vedem s'a petrecut întru animale mari! Dar între animale mai mici, oare câtă dreptate este? Se discută cu elevii părerile lor.

Anunţare. Copii azi vom cunoaşte o poveste de răutate între o muscă şi un păianjen.

TRATARE: 1. *CUNOŞTINŢE NOI.* a) Povestesc elevilor conţinutul poeziei Păianjenul şî musca. b) Aprofundarea: Se discută cu elevii cât mai cauzal întâmp-

larea. c) Reproducerea liberă: Povestesc elevii cu scopul de a mai exercita puterea lor de creaţie. d) Actul memorizării: recit „global" rar şi cu modulaţie poezia odată sau de două ori. După aceasta încearcă elevii cei mai buni să recite cu ajutorul celorlalţi şi al propunătorului poezia. Astfel se procedează pentru memorarea poeziei cât timpul permite *).

2. ASOCIERE. Ce gând a avut păianjenul? Ce fel de fire a avut musca? ce a păţit musca? Se precizează firea păianjenului şi a muştii. Vă mai amintiţi voi vreo întâmplare de felul acesta? (Povestea celor 3 iezi). Ce gând avea lupul? Dar iedul cel mic? Ce s'a întâmplat? Altă poveste asemănătoare! Se mai discută astfel alte întâmplări şi din lumea oamenilor.

Cine a fost păgubit în povestea păianjenul şi musca? Dar în 3 iezi cucueţi? Dar în Petrică Titirez? De ce au fost păcăliţi?.. (pentru că au fost lesne încrezători).

3. GENERALIZARE. Ce păţesc cei lesne încrezători? *Cei lesne încrezători sunt totdeauna păcăliţi.*

APLICARE: a) O recitare estetică dacă e posibilă (fie ea cu ajutor).

b) Se desemnează pe caetele de desemn o scenă în care musca se sbate în pânza păianjenului, iar păianjenul se repede spre ea.

c) Teme pentru acasă: Elevii vor învăţa foarte bine poezia „Păianjenul şi musca" şi vor căuta zicători ori ghicitori despre păianjăn şi muscă.

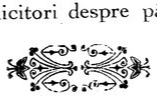

*) Accentuez că nu interesează ca elevii să iasă cu poezia perfect memorabilă; aceasta o vor face acasă. Ne interesează ca poezia să fie comentată, înţeleasă şi memorată cu aproximaţie, pe idei şi global.

RECENZII.

Cărţi

Dr. ED. CLAPARÈDE

„Sentimentele de inferioritate la copii"

traducere de profesor
Dr. C. MUREŞANU

* * *

Cartea de care vorbim este un studiu de 44 pagini, publicată de Dr. Claparède în „Revue de Geneve" şi tradusă în româneşte de profesorul Mureşanu.

Este scrisă într'un stil acceptabil şi uşor de citit. Interesantă atât prin problema pe care o pune cât mai ales prin faptul că chestiunea aceasta este în strânsă legătură cu toate problemele pedagogice de actualitate ca: individualizarea învăţământului, conducerea de sine a clasei, mediu ca factor important în educaţie etc. Am putea zice că ea naşte din felul cum se aplică aceste principii în şcoala actuală.

Problema **sentimentului de inferioritate** este de o importanţă capitală în psihologie şi tot aşa de mare importanţă are în arta educaţiei. Chestiunea mai este interesantă şi prin faptul că ridică problema raportului dintre individ şi societate. Sentimentul de inferioritate îşi are origina în înfrângerea tendinţei de dominare.

Se ştie că şi în viaţa omului ca şi în viaţa animalelor tendinţa de conservare a **eului** este excesiv de puternică şi ea dă naştere acestei tendinţe de dominare.

La copil această tendinţă de expansiune a eului este mai puternică decât la adult. Graţie acestei tendinţe copilul caută tot mai mult: chestionează, experimentează, ridicându-se la fiecare moment deasupra lui însuşi şi largind în modul acesta cercul intereselor sale.

Dar în această tendinţă de expanziune copilul întâlneşte tot felul de obstacole şi greutăţi, pe care nu le mai poate domina şi el începe să devină conştient de slăbiciunea sa. Din lupta sa cu adultul el iese mereu învins. Din această înfrângere se naşte sentimentul de inferioritate, pe care câte odată influenţa mediului înconjurător îl agravează şi mai mult. Părinţii profesorii şi chiar colegii pot face pe copil să-şi piardă încrederea în el.

Aici trebue de observat cât este de delicată chestiunea emulaţiei în şcoală. A cere unui copil mai mult decât este capabil sa dea, înseamnă a-l predispune la sentimentul de inferioritate, cu care va rămâne apoi toată viaţa. Pentru a remedia acest mare rău, cel mai bun mijloc este **compensaţia**.

Deosebim două clase de fenomene compensatoare: Acelea care înving în mod obiectiv insuficienţa şi acelea care numai protejează subiectul contra durerii insuficienţii sale.

Compensaţia eroică. Se găseşte mai ales la individul cu o mare doză de amor — propriu — care suferă de o mare inferioritate de natură organică. El simte inferioritatea lui ca un fel de sfidare şi aceasta îi stimulează instinctul combativ. El nu se mulţumeşte numai de a compensa, ci supra compenseză slăbiciunea sa. Exemplu tipic este Demostene. Nu numai că şi-a biruit defectele de pronun-

ţare şi timiditate, ci a ajuns cel mai celebru orator al timpului său.

Compensaţia protectoare. Când indivilul care suferă de inferioritate nu-i în stare s'o ţină în frâu, desvoltându-şi aptitudinile care s'o compenseze. El va căuta să facă faţă lucrurilor fie simulând, fie luând ofensiva. Această simulare este arma celui slab. Ex. fricosul care fluieră în pădure pentru a-şi da puţin curaj Copilul din categoria aceasta va lua adesea înfăţişarea unui individ tare. Va fi lăudăros, va căuta mereu să imite pe cei mari şi să-şi dea aere.

Compensaţia consolatoare. E mai întâi un refugiu în ficţiuni şi în reverie. Unii copii trăesc de fapt în acest univers fantastic, construit de dânşii.

Aceasta n'are în sine nimic primejdios; e semnul unei suferinţe secrete pentru care copilul îşi dă multă ostenală.

Compensaţia agresivă. Impinge pe copil să se răsbune pe alţii pentru lipsurile lui. Acest fel de compensaţie duce pe copil câte odată până la sinucidere.

Pedagogia sentimentului de inferioritate are un dublu aspect: **Profilactic şi curativ**.

Profilaxia constă în a suprima cauzele răului. Ea are un dublu rol: **Negativ**, evitarea greşalelor pedagogice care creiază sentimentul de inferioritate; **pozitiv** care constă în a favoriza la copil desvoltarea raţională a personalităţii.

Erorile metodelor de educaţie. Cele mai importante sunt două: Metoda disciplinei autoritare şi metoda răsfăţării copiilor. Prima urmăreşte să formeze cetăţeni disciplinaţi, dar nereuşind, ea înăbuşă tendinţele copilului şi dă naştere sentimentului de inferioritate. Metoda răsfăţării poate şi ea da naştere sentimentului de inferioritate.

Calea pentru a evita cultivarea sentimentului de inferioritate este **munca**.

Şcoala să fie un mediu social prielnic dezvoltării copilului, să ţină seamă de particularităţile individuale. Ca munca să-şi ajungă scopul trebue să fie legată de una din tendinţele profunde ale sufletnlui copilului, care să-i dea pe urmă satisfacţie.

Trebue să avem ca dicton: **copilul să vrea, tot cela ce face:** Al doilea factor care ajută la corectarea tendinţei de dominare este socializarea mediului şcolar. In modul acesta în locul instinctului de dominare, se naşte sentimentul de solidaritate. Socializarea mediului şcolar o putem realiza prin metoda conducerii de sine a clasei, cooperative scolare etc.

Educatorul trebue să-şi iubească copii şi să sădească în copii sentimentul dragostei unul faţă de altul. A iubi copilul este începutul şi sfârşitul artei e ducaţiei.

Pentru a-l iubi trebue să-l înţelegi, şi pentru a-l înţelege trebue să-l cunoşti. Cunoaşterea copilului este deci absolut necesară educătorului. Iată prin urmare că chestiunea despre care s'a vorbit, depinde aproape integral de problema individualizării învăţământului.

Nicolae Blagoi

„Conferinţe" *Ed. Asociaţia învăţătorilor Bălţi*

338 pag. 50 lei.

Invăţătorii din jud. Bălţi, Soroca şi Hotin, au organizat în vara anului 1934 cursuri de vară. care s'au ţinut la

Bălţi, sub conducerea d-lui prof. d-r Ş. Bârsănescu.

La aceste cursuri au participat 250 învăţători, din cele trei jud din nordul Basarabiei. Conferinţele ce s'au ţinut cu acest prilej, au fost adunate în volum, care a apărut de curând. In „Cuvânt întroductiv" d-l d-r Şt. Bârsănescu, după ce subliniază însemnătatea acestor cursuri, citează o serie de mijloace pentru „adaptarea culturii învăţătorilor, la progresele ştiinţei. Şi printre acestea cele mai de seamă sunt: a) cursurile de repetiţie şi pentru perfecţionare, b) schimbul de de dascăli între o regiune şi alta a ţării, c) excursiile care cuprind: excursii cu caracter panoramic sau cinematografic, excursii de studii şi sistemul vizitării de şcoli de experienţă şi încercare, d) tabere de învăţători şi e) săptămâna pedagogică.

Toate aceste mijloace înşirate, dar mai des aceste două din urmă, sunt folosite pe o scară întinsă în Germania. Schimbul de dascăli între o regiune şi alta a ţării, se practică mult în Franţa. In încheere, relevă atmosfera entusiastă, dragostea şi interesul pe care l-au arătat învăţătorii pentru chestiunile ce s'au tratat la aceste cursuri de către profesorii ieşeni—mulţi din ei dela Universitatea Mihăileană—aceastâ alma mater a Moldovei întregite. Urmează: „Cuvinte către învăţători" rostite de către I P. S. Mitropolitul Visarion, fost pe atunci episcop al Hotinului.

D-l Ion Mitru în „Educatori de odinioară" evocă figura unor dascăli de pe vremuri. Interesatul e portretul pe care-l face marelui episcop de Roman, Melchisedec şi figura lui „Moş Gheorghe", dascălul conştiincios—care-ţi aminteşte de „Domnul Trandafir".

Nici chestiunile de pedagogie practică nu sunt neglijate. D-l D-r S. Bârvănescu tratează, cu multă competinţă în câteva conferinţe, următoarele trei chestiuni, referitoare la comunicarea cunoştinţelor.

1. Pregătirea lecţiilor sau a unităţilor metodice

2. Desfăşurarea lecţiilor şi

3. Activitatea suplimentară a şcolarilor şi profesorilor după ţinerea lecţiilor.

In „Pregătirea lecţiilor" după ce se dau o serie de îndemnări, se arată prin mai multe exemple, pe cât de hazlii, pe atât de instructive, neplacerile ce le poate avea învăţătorul care se prezintă în faţa elevilor cu lecţiile neînvăţate. Citez două din aceste exemple:

1. Un propunător având de predat la intuiţie gâsca, prezintă elevilor, gâscanul împăiat. In timpul predării elevii observând că D-l le vorbeşte mereu de gâsca, au rămas surprinşi de ace t lucru şi o elevă i a spus: „Domnule învăţător, acesta este gânsac nu-i gâscă". Invăţătorul ca să iasă din încurcătură a spus că nu e nici o deosebire între gânsac şi gâscă. Eleva spuse însă că gânsacul e mai mare şi că nu face ouă. Toţi ceilalţi erau de aceeaşi părere cu colega lor că „Domnul a greşit".

2. La o lecţie de istorie, învăţătorul având de predat „Războiul pentru neatârnare", arătă elevilor tabloul „Trecerea Dunării la 1877". Alături de figura Regelui Carol era şi aceia a lui Ion C. Brătianu. Elevii, cerând lămuriri asupra personagiilor de pe tablou, învăţătorul le arătă chipul lui I. C. Brătianu şi le spuse că acesta e un general, care s'a îmbrăcat civil. Elevii, care văzuseră-cu altă ocazie figura lui Ion

C. Brătianu, s'au declarat nemulţumiţi şi unul din ei îi spuse: „Nu, Domnule învăţător, acela nu-i general, acela-i Ion Brătianu care l-a adus pe Domnitorul Carol în ţară". Din ambele exemple se poate vedea în ce situaţie neplăcută, se poate găsi la un moment dat, învăţătorul slab informat—cu lecţiile nepregătite. In „Planul lecţiei se dau ample explicaţii cu privire la momentele unei lecţiuni, şi se arată care este denumirea lor după: Herbart, Ziller, Rein, Lay, Istchner, Seyfert, Eggersdorfer.

Se vorbeşte apoi despre obligaţia pe care o au învăţătorii în primii ani de activitate, de a-şi alcătui „planul de lecţie". In plan trebue să se prevadă în chip devoltat temele şi ideile ce trebuesc predate, pentru a fi mănuite cu uşurinţă. La urmă, se adaugă două planuri: unul foarte detaliat, de intuiţie la cl. I („Pictorul şi moş Martin"), urmat la şc de aplicaţie a şcoalei normale „V. Lupu" şi celălalt alcătuit „în termeni mai generali" după H. Heinze.

D-l V. Harea tratează într'un ciclu de conferinţe, o problemă grea şi complexă: „problema muncii". Conferinţele acestea (cele mai multe: cuprind peste 100 pagini) au avut de scop să iniţieze pe învăţătorii cursişti, în cunoaşterea acestei grele probleme „toate convergând către acelaş scop: o mai bună organizare a muncii în ţara noastră, şi în special în agricultura noastră ţărănească". Claritatea expunerii te fac să urmăreşti chestiuni destul de aride cu mult interes, iar curiozitatea ştiinţifică îţi este provocată la fiecare pas, întrucât autorul, fiind la curent cu cele mai noi studii ce s'au făcut în această direcţie, s'a folosit de multe şi variate informaţii şi citate, pe care le-a comentat cu o pricepere deosebită, pentru a-şi face cursul sât mai interesant

Conferinţele acestea pot fi citite cu un intires deosebit, şi de acei cari le-au audiat; adaug, şi recitite chiar, căci sünt foarte bine studiate şi tratează o problemă ce trebue să intereseze pe orice intelectual şi mai ales pe orice educator. Dealtfel autorul lor nu uită că vorbeşte învăţătorilor, deaceea oridecâte ori se iveşte ocazia, scoate concluzi uni practice în legătură cu activitatea şi cu mediul în care acestia trăiesc.

Domnul Gh. Ghibănescu, cunoscutul profesor şi istoriograf, povesteşte cu bonomia care-l caracterizează, în „O pagină nescrisă din istoria metodicei primare la R mâni", felul cum se predau adinioară cunoştinţele de abecedar. D sa fiind un adânc cunoscător al trecutului neamului nostru şi un cercetător neobosit al acestui trecut era cel mai indicat să vorbească despre această chestiune.

Autor al „Traistei cu vorbe" şi-a deschis şi de astă dată minunata sa „traistă", din care a scos o mulţime de lucruri interesante, pe care le-a făcut dar .. auditorilor.

Mai sunt în acest volum următoarele conferinţe:

1. O întrebare apologetică cu învăţăminte pedagogie de Pr. I. Negoiţa.

2. Indrumări relative la învăţământul Normal-Primar de V. G. Butureanu.

3. Din trecutul îndepărtat al Basarabiei de Em. Cately.

4. Soarta culturii româneşti de Radu Manoliu.

5. Aspecte economice şi pitoreşti ale României de Nicolai Macarovici.

6 Cu privire la bazele ştiinţifice ale ameliorării plantelor de d-r Şt. Popescu.

7. Cu privire la ameliorarea porumbului de d-r Şt. Popescu.

8. Rolul învăţătorului în ridicarea stării economice la sate de N. Cojocaru.

9. Şcoala şi învăţătorul—conferinţa d-lui prof. P. Andrei, rezumată de D. V. Harea.

10. Contribuţiuni asupra noei orientări în pomicultură de C. Velicu şi

11. Scopul şi importanţa Lucrului Manual în şc. primară. Câteva îndrumări practice de C. Cotruţă.

„Conferinţe"-le sunt o mărturie vie de ceeace poate să realizeze bunăvoinţa şi desinteresul unor oameni, a căror activitate este îndreptată spre ridicarea şi luminarea poporului.

Gh. Buga—înv.
Şcoala primară de aplicaţie de pe lângă Şcoala normală de băieţi Chişinău.

RAMURI DE MĂSLINI

Versuri. (Partea I) de **Gr. Dumitraşcu—Surpăceanu.**

10 lei. Editura autorului: Com. Giurgiuveni jud. Argeş.

O broşură firavă ca şi sufletul poetului ce vibrează în ea.—

Învăţătorul Dumitraşcu e un poet, aşa cum nu puţini avem printre colegii noştri.

Trăind în mijlocul naturii—adevăratei naturi sănătoase de la ţară, unde misticul se îmbină elegant şi subtil cu realul, poetul se simte atras spre culmi celeste. Îşi face aripi din imaginaţia-i bogată şi se înalţă spre soare cu avânt de ciocârlie, preamărind Divinitatea creatoare şi dându-ne ast-fel minunaţi psalmi, curaţi şi îmbălsămători ca nectarul sprinţarei Hebe.

Dar câţi oare se opresc să asculte aceste duioase litanii? Câţi sunt aceia cari să-şi plece genunchii gândului şi să admire cu piozitate ceiace merită să fie admivat, încurajând cântăreţul să se înnalţe tot mai sus şi să cânte tot mai frumos?

Genul în care e scrisă **„Ramuri de măslin"** e un gen nu tocmai uşor de abordat—după cum constată un preţios critic—şi afară de aceasta se mai loveşte şi de faptul că gustul cititorului de azi e îngrijorător de alterat cu nenumărate lecturi deşănţate în contradicţie cu morala superioară a lui Hristos în faţa căreia ne aduce poetul să plângem şi să o îmbrăţişăm odată cu el.

Dintr'o fericită întâmplare, cunosc o bună parte din versurile lui Dumitraşcu. Ceiace redă în această broşură sunt o infimă parte din ele şi e păcat că aşa până nu-şi poate găsi altfel debuşeul.

Şi când te gândeşti că atâţia editori aruncă pe piaţa literară munţi întregi de maculatură!

Trebue ca tu însuţi poet nefericit, să sdrobeşti, cu câte sacrificii porţile nepăsării unanime.

E atâta egoism între aceşti confraţi ai scrisului, atâta sfidare din partea celor coraghios cocoţaţi mai sus! Tocmai târziu când n'ar mai putea rezista luminii tale, sunt nevoiţi să te recunoască. (Cazul lui B. Iordan, e cel mai autentic).

Poetul Dumitraşcu publicând această broşură a făcut o faptă bună, dar

...„Fapta bună e un nufăr, pe un ocean de răutate,
Ce pluteşte printre spuma răutăţii omeneşti",

cum spune în „Psalm" (pag. 5).

Probabil însă (şi suntem mai mult ca siguri) că nu va rămâne numai la

aceasta, ci publicând şi alte broşuri (partea II, etc.) cari le dorim mai bogate în pagini (odată cu armonizarea salariilor) şi pline de acelaş suflu cald de poezii dacă nu mai mult, va cuceri laurii izbânzii spre care a făcut primul pas.

B. Frunte
inv.—Horăşti.

Reviste:

Glasul şcolarilor este numele foii care urmăreşte „promovarea: emulaţiei, creaţiei, sincerităţii şi încredirii de sine". E organul — tras la şapirograf—elevilor şcolei primare din Ţagu-Cluj, de sub conducerea d-lui inv. N. Marin. Cele 8 pag. ale foii redau uşoare compoziţii şi desene spontane ale elevilor, cari se iniţiază în ale tipăritului.

E o încercare ce ne aminteşte de „imprimeria" unor şcoli din Franţa, unde şcolarii selecţionând compunerile meritoase, le multiplifică prin ajutorul presei de care dispun.

Bibliografie

Cărţi.

G. Aman: Monografia ca modalitate de studiu şi de prezentare integrală şi ştiinţifică a individualităţii elevului, Bucureşti 1935.

M. Rădulescu: Pubertatea. Chişinău 1935.

Reviste,

Pedagogia experimentală: An. 27 No. 8—12 186 pag. Număr omagial pentru d-l Gr. Tabacaru prof. de pedagogie la Bacău, împlinind 30 de ani de activitate

Şcoala şi familia de mâine, Bucureşti.

Izvoraşul, org. de publicitate a şcoalei normale de băieţi din Chişinău.

Cetatea-Albă: Idem şcoala normală din Cetatea-Albă.

Poşta redacţiei.

Către colaboratori. Articolele cari trec de 6—7 pagini de caiet şcolar, nu pot fi publicate, afară de studii cari după lungime se vor publica în mai multe numere.

D. Ganea—Horăşti Articolul Dv. pentru a fi publicat trebue să-l trimiteţi scris pe o singură pagină şi redus aproximativ la o jumătate din întinderea lui actuală.

I. Gh. Cârlan. In revista noastră de optimism şi încurajare poezia Dv. Ipocrizia ar aduce o notă cu totul discordantă.

C. Balaur. Articolul Dv. Clarificarea lucrărilor.. urmărind un scop de acţiune imediată a fost predat Comitetului asociaţiei pentru a face intervenţiile de rigoare.

Gr. Maximilian Poezia Dv. trebue să aştepte anotimpul pe care-l cântă, pentru a fi publicate.

M. Spiridonică. Pituşca. La primirea articolului Figuri uitate, revista se află sub tipar.

I. Isbăşescu. Poezia Legenda Cetăţuii Negru-Vodă se va publica într'un număr viitor.

Privitor la neprimirea revistei vom cerceta cazul.

Rectificare

Cărţile împărţite Căminelor din judeţul Lăpuşna în anul 1935 au fost în valoare de lei 45.181 nu 5491 lei cum din eroare s'a trecut în revista din Decembrie 1935.

Buletinul Asociaţiei.

Hotărârile Comitetului Central al Asoc. Generale luate în şedinţele de la 26 şi 27 Ianuarie a. c.

Comitetul Central al Asociaţiei Generale a învăţătorilor s'a întrunit în Bucureşti, în zilele de 26 şi 27 Ianuarie a. c., sub preşedinţia d-lui D. V. Ţoni.

Printre participanţi a luat parte şi d-l Arhip reprezentând Asociaţia noastră.

S'au discutat toate chestiunile luate în ordinea de zi şi s'au luat apoi cu unanimitate, următoarele hotăriri :

I. S'a ratificat întreaga activitate desfăşurată de preşedintele Asociaţiei, d. D. V. Ţoni, şi colaboratorii săi, d-nii: Iordan I. Tacu, secretar general, şi Moise Marinescu, casier general, dela Congresul general din Septembrie 1935 şi până în prezent şi s'a luat act cu deplină satisfacţie de mersul înainte tot mai progresiv al Asociaţiei.

II. In legătură cu alcătuirea budgetului viitor al Ministerului Instrucţiunii, Asociaţia va lupta cu toată stăruinţa şi pe toate căile legale, pentru:

a) Inscrierea în buget a sumelor necesare pentru plata ca titulari a tuturor învăţătorilor plătiţi actualmente cu salariul de suplinitori, 1600 lei lunar, şi pentru a se putea numi în toamnă toţi absolvenţii de şcoli normale, actualmente fără posturi.

b) Trecerea în buget a gradaţiilor, plătite în prezent din fonduri extraordinare, obţinute lunar dela ministerul finanţelor, ca şi a celor scadente la 1 Aprilie 1936; deasemenea a tuturor sporurilor cuvenite prin definitivat şi înaintare.

c) Prevederea sumelor pentru plata drepturilor acordate de lege celor în concedii de boală şi familiei unui învăţător decedat.

d) Prevederea, deasemenea, a sumelor trebuitoare pentru salarizarea în conformitate cu legea, a învăţătorilor din zona eteroglotă.

III. In privinţa proiectatei legi de armonizare a salariilor, trebuie să se ştie că Asociaţia se va împotrivi cu toată puterea şi cu toată hotărîrea, dacă se va încerca o altă încadrare pentru corpul învăţătoresc, decât aceea la care are dreptul, faţă de rolul său în Stat şi faţă de alte categorii de salariaţi publici.

IV. Să se admită la examenul de definitivat, ce se va ţine în primăvara curentă, a tuturor învăţătorilor cu trei ani serviţi efectiv şi având titlul provizoriu la data ţinerii examenului, — aşa cum s'a făcut în anul precedent, — căci dacă s'ar aplica măsura anunţată de minister, în privinţa admiterii la acest examen, — trei ani cu titlul provizoriu, — un mare număr de învăţători ar fi greu loviţi, ci urmând a se prezenta la definitivat abia peste câţiva ani,

V. Să nu fie înlăturaţi din învăţământ cei căzuţi a treia oară la examenul de definitivat, ci să li se dea putinţa de-a se prezenta încă la un examen.

VI. Să se dea dispoziţii pentru accelerarea inspecţiilor speciale, în vederea înaintărilor în gradul al II-lea şi I-iul, astfel ca, până cel mai târziu în Aprilie a. c., exemenii de gradul II să se poată ţine şi la ei să participe toţi cei îndreptăţiţi.

Se va aduce la cunoştinţa d-lui ministru al instrucţiunii că în unele judeţe nici nu s'a început facerea inspecţiilor speciale, şi că multor colegi li se fac tot felul de dificultăţi, ca să li se ia putinţa de-a participa la examen.

In privinţa condiţiilor din actuala lege, cle să nu se ceară decât dela data promulgării legii, şi chiar în acest caz nu şi acele cari nu din vina învăţătorului în cauză n'au fost îndeplinite.

VII. Se vor face intervenţii hotărîtoare pentru acordarea gradaţiei militare, învăţătorilor din seriile 1919 şi 1920, cari au participat la războiu, precum şi învăţătorilor din ţinuturile alipite.

VIII. Se va cere d-lui ministru al instrucţiunii modificarea articolelor din actuala lege, privitoare la: transferări, detaşări, înaintarea la gradele: II, I şi superior, numirea şi înlăturarea dela direcţia unei şcoli, desfiinţate de posturi ş. a.

Aceste modificări stabilite, până în amănunte, — aşa cum le-a fixat Comitetul Central, — după lungi discuţiuni, — vor fi aduse în foarte scurt timp la cunoştinţa tuturor colegilor învăţători.

IX. S'a hotărât ţinerea Congresului anual, la Cernăuţi, în zilele de 6, 7 şi 8 Septembrie a. c., precum şi chestiunile ce se vor pune în discuţie:

a) *Rolul civic al învăţătorului;*

b) *Situaţia materială a şcoalei primare şi a învăţătorilor.*

In ordinea de zi a adunării generale, s'a pus spre desbatere chestiunea: *Raporturile dintre Asociaţia noastră şi celelalte asociaţii de funcţionari publici.*

X, S'a hotărît ţinerea primului Congres pedagogic al Asociaţiei, în zilele de 25, 26 şi 27 Octombrie 1936, la Bucureşti,

Congresul va lucra în secţiuni şi va ţine şi şedinţe plenare.

S'au dat depline puteri d-lui D. V. Ţoni, preşedintele Asociaţiei generale, pentru organizarea acestui congres.

XI. S'au fixat toate măsurile pentru strângerea fondurilor necesare ridicării Casei învăţătorilor, în Bucureşti, măsuri cari se vor comunica asociaţiilor judeţene, spre executare.

XII. S'a hotărît confecţionarea imediată a insignei, aşa cum s'a stabilit în Congresul dela Timişoara, şi tipărirea unei cărţi de membru, ambele obligatorii pentru toţi membrii Asociaţiei.

Audienţa Comitetului Central al Asociaţiei Învăţătorilor la d. ministru al Instrucţiunii.

Membrii Comitetului Central al Asociaţiei Generale a învăţătorilor, au fost primiţi, într'o lungă audienţă, de d. Ministru al Instrucţiunii, d-r C. Angelescu, în ziua de 27 Ianuarie, a. c.

La audienţă a fost de faţă şi d. director general al învăţământului primar, P. Ghiţescu.

Preşedintele Asociaţiei Generale, d. D. V. Ţoni a expus d-lui Ministru, dezideratele învăţătorilor aşa cum le-a stabilit Comitetul Central.

In legătură cu aceste deziderate d. ministru a făcut următoarele declaraţiuni:

I) Ca şi altă dată va face totul să se asigure, prin bugetul viitor drepturile învăţătorilor: plata cu salariile de titulari a celor plătiţi actualmente cu salariile de suplinitori, gradaţiile, sporurile pentru definitivat, înaintare şi zona eteroglotă, plata suplinitorului în cazul concediului de boală, cheltuelile de înmormântare cuvenite familiei unui învăţător decedat.

II) Să i se prezinte un memoriu amănunţit cu modificările pe care învăţătorii le cer în legea învăţământului primar.

III) Nu va admite să se ia vreo hotărâre în legătură cu proiectata armonizare a salariilor, fără cuvântul său şi fără a se lua în seamă dezideratele învăţătorilor înfăţişate de reprezentanţii lor.

IV) Găseşte îndreptăţită cererea Asociaţiei Învăţătorilor de-a se admite a examenul de definitivat, din primăvară, toţi învăţătorii cu trei ani serviţi efectiv în învăţământ şi având titlul provizoriu, la data ţinerii examenului şi nu numai cei cu trei ani serviţi cu titlul provizoriu.

Deasemenea cererea de-a se da putinţa prezentării la un nou examen a celor căzuţi de trei ori la definitivat.

Va căuta deci o soluţie echitabilă şi deciziunea sa se va anunţa în ce mai scurt timp.

V) Va da ordine categorice pentru facerea în timp, a inspecţiilor speciale, acolo unde încă nu s'au făcut şi deasemenea pentru ca aceste inspecţii speciale să se facă în spirit de echitate, pentru toţi cei în cauză, Domnia Sa înţelegând să nu fie nimeni lovit în dreptul său.

VI) Va pune în Consiliul de Miniştri chestia gradaţiei militare, pe care Asociaţia învăţătorilor o solicită pentru cei din seriile 1919 şi 1920 cari au participat la războiu, ca şi pentru cei din ţinuturile alipite.

VII) Va da întreg sprijinul său Asociaţiei învăţătorilor pentru ca să ridice „Casa învăţătorilor" în Capitală, susţinând pe lângă primăria Capitalei cererea de a se acorda pentru aceasta un teren gratuit, dând dispoziţii să se oprească, prin statele de salarii, contribuţia de 10 lei lunar, a fiecărui învăţător, hotărâtă de Congresul din Chişinău şi acordând şi un ajutor material, îndată ce bugetul Ministerului îi va îngădui.

VIII) Va da ordine severe revizorilor abuzivi, ca să nu mai nesocotească dreptul acordat de Minister Asociaţiei, pentru reţinerea prin state a cotizaţiei dela membrii săi.

IX) Se va da un ordin explicativ către toate revizoratele şcolare, ca să nu se mai facă dificultăţi învăţătorilor, care vor să organizeze şezători culturale, — pur culturale însă, — în localurile şcoalelor, aşa cum se fac de pildă, dificultăţi, de către Revizoratul şcolar de Soroca.

X) Se vor da dispoziţii pentru aplicarea stricată a legii şi regulamentului arendării terenurilor şcolare către învăţători.

ADMINISTRAŢIA FINANCIARĂ

Sub recepisa No. 20124 din 26/XI 1935 s'a perceput lei 80.500 taxa de inregistrare la valoarea de 1.150.000.

p. Adm. Fin., (ss) indescifrabil
Şeful Secţiei, (ss) indescifrabil

ACT DE VINDERE—CUMPĂRARE

Intre subsemnaţii, Natalia Gheorghiu, din Chişinău, strada I. Brătianu No. 87-a, în calitate de vânzătoare, pe de o parte, şi Asociaţia învăţătorilor din jud. Lăpuşna şi Municip. Chişinău, în calitate de cumpărătoare, prin reprezentanţii săi legali, şi anume : Ioachim Arhip. din Chişinău, şoseaua Hânceşti No, 34, Preşedinte, şi Ion Berliba, din Chişinău, strada Haralambie 36, Delegat funcţionând în baza procesului verbal din 3 Noembrie 1935 al Comitetului Asociaţiei cu No. 31, pe de altă parte, a intervenit prezentul act de vindere—cumpărare, în condiţiunile ce urmează :

1. Eu, Natalia Gheorghiu, declar că am vândut Asociaţiei învăţătorilor din jud. Lăpuşna şi Municip. Chişinău, de veci şi în mod irevocabil, averea mea imobilă, situată în Municip. Chişinău, strada I. Brătianu No. 87-a, care avere imobilă se învecineşte : la răsărit cu propriet. moşt. Alaci pe o lungime de 64,90 m. l., la apus cu proprietatea Municip Chişinău pe o lungime de 54,90 m. l., la nord cu strada I. C. Brătianu pe o lungime de 23,60 m. l. şi la sud cu proprietatea D-lui Lusahanovici pe o lungime de 23,60 m. l. Suprafaţa totală având 1571,64 (una mie cinci sute şaptezeci unul întregi şi şase zeci patru sutimi m. p.), pe care se află trei clădiri: Corp. A.: situat în stradă, cu subsol şi etaj, din zid, acoperit cu ţiglă, are în total douăzeci încăperi şi serveşte de locuinţă; Corp. B.: situat în curte, cu parter şi etaj, din zid, acoperit cu ţiglă, are în total zece încăperi, serveşte de locuinţă ; Corp. C.: cuprinde garaj, grajduri, magazie cu pereţi de zid, învelişi cu ţiglă.

Acest imobil se vinde în starea în care se găseşte astăzi, şi despre care cumpărătoarea, prin reprezentanţii săi legali. a luat cunoştinţă la faţa locului, atât în privinţa întinderei terenului, cât şi a stării, în care se află construcţiile, totul fără nici o rezervă.

Imobilul de mai sus a devenit proprietatea mea prin cumpărare de la D-l Andrei Gheorghiu, cu actul de vânzare, confirmat de către Prim Notar al Tribunalului Lăpuşna la 4 August 1927, notat în registrul de proprietăţi pentru circ. I-a a or. Chişinău, în condica VI sub No. 395.

2. Preţul acestei vânzări este suma de lei un milion una sută cincizeci mii 1.150.000, în care sumă intră datoria către Societatea de Credit Funciar Urban din Iaşi în suma de lei 650.000 (şase sute cinci zeci mii) în scrisuri după preţul zilei, adică patruzeci doi lei 25 b. suta şi anume 274.625 (două sute şapte zeci patru mii şase sute douăzeci cinci) lei plus restanţa eşalonată cu dobânzi în suma de lei 27.769 (douăzeci şapte mii şapte sute şasezeci nouă) în numerar total 302.394 lei (trei sute două mii trei sute nouzeci patru lei). Creanţa ipotecară de

mai sus este înscrisă la Tribunalul Lăpuşna S. III-a, sub No. 8/932 în favoarea Societăţii de Credit Urban din Iaşi, care creanţă trece asupra cumpărătoarei, iar restul până la preţul vânzării şi anume: 847.606 (opt sute patruzeci şapie mii şase sute şase lei), eu vânzătoarea, i-am primit integral dela cumpărătoare, acum la semnarea acestui act, care va servi cumpărătoarei drept chitanţă de descărcare.

3. Cheltuelile cu facerea acestui act le plăteşte cumpărătoarea Asociaţia Invăţătorilor din jud. Lăpuşna şi Municip. Chişinău.

4. Toate impozitele asupra imobilului vândut către stat, judeţ şi comună, până la data autentificării acestui act se vor plăti de vânzătoare sau de cumpărătoare în contul preţului arătat la punctul 2.

5. Intrarea în stăpânire de drept cu averea vândută se va considera de la data autentificării acestui act, iar de fapt din ziua evacuării întregului imobil, care va fi numai târziu de 25 Aprilie 1936, afară de una cameră din corpul principal, ocupată astăzi de D-l avocat Gheorghiu, pentru biurou, care cameră va fi predată la data autentificării acestui act, şi corpul „B" arătat la punctul I, chiria de pe care trece Asociaţiei — cumpărătoare, de la data autentificării acestui act.

6. Vând averea de mai sus liberă de orice sarcini, ipoteci, etc., afară de ipoteca în favoarea Creditului Funciar Urban Iaşi, şi garantez de orice alte eziţiuni.

7. Subscrisa Asociaţie a Invăţătorilor din jud. Lăpuşna şi Municip. Chişinău, prin reprezentanţii săi legali şi anume: Ioachim Arhip, Pretedinte, şi Ion Berliba Delegat, declară că consimte în totul la cele de mai sus.

Făcut în Chişinău la 25 Noemerie 1935, în 2 exemplare.

Vânzătoare, **Natalia Gheorghiu**

Consimţ., **Andrei Gheorghiu**

Cumpărătoare, Asociaţia Invăţătorilor din jud. Lăpuşna şi Municip. Chişinău,

Preşedinte, **I. Arhip**

Delegat, **I. Berliba**

Creditul funciar urban Iaşi cu adresa No. 505 din 30-I a. c. face cunoscut Comitetului Asociaţiei că a recunoscut Asociaţia noastră ca proprietară a imobilului cumpărat.

La formarea fondului pentru procurarea imobilului, în afară de cotizaţiile adunate de la membrii Asociaţiei, au mai contribuit:

1. Prefectura jud. Lăpuşna cu 100.000 lei (incasate 80.000).

2. Primăria Municip. Chişinău p. mobilier — 50.000 lei (hotărârea Consiliului Comunal din 14/XII-935).

3, Ministerul de Interne prin D-l Ministru Inculeţ p. mobilier 25.000 lei.

Asociaţia Invăţătorilor din jud. Lăpuşna pe această cale exprimă tuturor persoanelor cari au acordat sprijinul lor moral şi material în opera realizată, sentimente de cea mai sinceră şi adâncă recunoştinţă.

COMITETUL ASOCIAŢIEI

BANCA POPULARĂ „SPIRU HARET"
a Corpului Didactic din Jud. Lăpușna

BALANȚA DE VERIFICARE

Încheiată la 31 Decembrie 1935

No. crt.	DENUMIREA CONTURILOR	Bilanț la 31 Dec. 1934		Sumele		Solduri	
		Activ	Pasiv	Debitoare	Creditoare	Debitoare	Creditoare
		Lei	Lei	Lei	Lei	Lei	Lei
1	Ct. Cassa	282827	—	10419229	10214432	204797	—
2	„ Capital	—	895283	39617	1776041	—	1736424
3	„ Taxa de înscriere	—	—	3100	3100	—	—
4	„ Împrumut	1332972	—	7185423	4402033	2783390	—
5	„ Depuneri spre fructifiaare	—	390617	1328655	2103374	—	774719
6	„ Efecte de plată	—	160000	20000	160000	—	140000
7	„ Dobânzi la efecte de plată	4293	—	8563	—	8563	—
8	„ Mobilier	18530	—	36030	—	36030	—
9	„ Salarii	—	—	84600	—	84600	—
10	„ Cheltueli generale	—	—	8247	—	8247	—
11	„ Imprimate	—	—	6205	23624	—	17419
12	„ Dobânzi datorate	1846	—	3569	3569	—	—
13	„ Dobânzi și benef. diverse	—	—	8775	231755	—	222980
14	„ Dobânzi reportate	—	68848	72359	172835	—	100476
15	„ Fond de rezervă	—	23280	—	31853	—	31853
16	„ Creanțe dubioase	11130	—	11130	5830	5300	—
17	„ Cassa de ajutor reciproc	—	99144	157100	269700	—	112600
18	„ Fond mobilier	—	—	—	20585	—	20585
19	„ Fond cultural	—	5377	—	10307	—	10307
20	„ Fond imobil	—	—	—	115094	—	115094
21	„ Fonduri diverse	—	111094	20389	48905	—	28516
22	„ Debitori diverși	12875	—	43975	41975	2000	—
23	„ Capital Bancecop	12592	—	12612	—	12612	—
24	„ Profit și pierdere	—	46266	46266	46266	—	—
25	„ Depuneri la d ferite instituții	140923	—	2641182	2404607	236575	—
26	„ Diverși creditori	—	41427	341864	466826	—	124962
27	„ Efecte publice	8800	—	8800	—	8800	—
28	„ Împrumuturi convertite	7274	—	7274	—	7274	—
29	„ Reduceri la împrum. convert.	7274	—	7274	—	7274	—
30	„ Impozite	—	—	5516	580	4936	—
31	„ Abonamente	—	—	350	—	350	—
32	„ Dobânzi la depuneri spre fructificare	—	—	25187	—	25187	—
	TOTAL LEI	1841336	1841336	22553291	22553291	3435935	3435935

Președinte, GR. BĂLAN **Contabil-autorizat, A. ZELENSCHI**

Apelul Asociației generale a învățătorilor din România

Către colegii din întreaga țară. Asociația generală a învățătorilor din România se adresează astăzi, și le cere să ia inițiativa de-a colecta, sume cât de mici, dela elevii școalelor ce conduc, — ca și de la părinții elevilor, — în scopul de a contribui la înființarea cantinelor școlare din județele infometate ale Basarabiei, unde lipsa e atât de mare, încât școalele primare stau aproape pustii, căci copii țăranilor nu le pot frecventa, neavând nici cu ce să se îmbrace și nici ce să mănânce.

Să nu rămână școala primară care să nu colecteze în acest scop și să nu rămână școlar care să nu fie donat cel puțin un leu, pentru colegii lor goi și flămânzi în Basarabia.

Iar acolo unde banul lipsește,—școlarul va fi îndrumat să aducă cel puțin un ou, care poate fi foarte ușor valorizat și astfel toți școlarii vor contribui o ajutorare colegilor lor în suferință.

Sumele colectate de învățători se vor trimite prin mandat poștal pe adresa: *Crucea Roșie a României,* în București cu mențiunea pe dosul mandatului *pentru Cantinele școlare din Basarabia.*

Înștiințare

Articolele trimise spre publicarea trebue semnate cu numele adevărat, iar responsabilitatea asupra cuprinsului o au autorii.

Pentru ca revista să apară la timp, onorații colaboratori sunt rugați să înainteze manuscrisele până la 5 ale fie cărei luni.

Articolele să fie scurte, citețe și scrise pe o singură pagină.

Revista fiind organul de luptă și de pregătire profesională a corpului didactic, redacția primește orice articol ce interesează școala și pe învățător, deasemeni se primesc recenzii de cărți pedagogice și reviste.

Unii colegi cer ca articolul trimis să-i fie publicat negreșit în revista pe luna...x. Acesta este un luaru greu, deoarece se întâmplă ca manuscrisul să sosească la redacție după ce se făcuse de Comitet triarea materialului de publicat.

Comitetul de redacție mulțumește colaboratorilor și-i asigură pe toți de toată imparțialitatea ținând să comunice că orice articol bun – care corespunde scopului urmărit de revistă, ce este *„Organul Asociației inv. din jud. Lăpușna"* — va fi publicat la momentul oportun.

Oraș
Biblioteca Centrală
Universitară
Loco

— ABONAMENTUL —

100 lei anual
Pentru învățători 80 lei
Prețul unui număr 10 lei

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA LA SEDIUL ASOCIAȚIEI
INVĂȚATORILOR DIN JUD. LĂPUȘNA, STR.
MAREȘAL PREZAN No. 29
CHIȘINĂU